

58

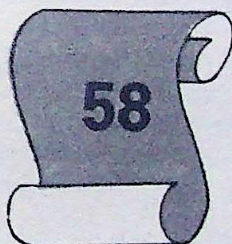
அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பண்பாடு

சுன்னம் அதிகம்

ஒரு ச்லோகத்தில் வருகிற அத்தனை 'த'வையும் தட்டி விடும்படி ஸீதை சொன்னாள். காளிதாஸனோ ஒரே ஒரு புள்ளியைத் தட்டிவிட்டே ஒரு ச்லோகத்தின் ரஸத்தை ஒரே தூக்காகத் தூக்கிவிட்டான்.

பவபூதி என்று ஏறக்குறைய காளிதாஸனுக்கு ஸமதையாக ஒரு மஹாகவி அவனுடைய காலத்திலேயே இருந்தார். இந்த இரண்டு பேருக்கும் போட்டி, மூக்கறுபட்டது என்றெல்லாமும் கதைகள் இருக்கின்றன. நான் சொல்லப் போகிற கதை அப்படிப்பட்டதில்லை. ஒருவர் அபிப்ராயத்தை இன்னொருவர் கலந்தாலோசித்துத் தாம் எழுதியதைத் திருத்திக் கொண்டதாக இந்தக் கதை.

உத்தர ராமாயணத்தை 'உத்தர ராம சரிதம்' என்று ஹ்ருதயத்தை கவ்விக்கொள்ளுகிற மாதிரி பவபூதி நாடகமாக எழுதி, அந்தச் சுவடியைக் காளிதாஸனுடைய 'அப்ரூவ'லுக்காக எடுத்துக் கொண்டு போய்ப் படித்தார். காளிதாஸன் தனக்குப் பிரியமான ஸ்த்ரீ தாம்பூலம் மடித்து கொடுக்கக் கொடுக்க அதை ருசி பார்த்துக்கொண்டே உத்தர ராம சரிதத்தையும் ருசித்துக்கொண்டு போனான்.

அதிலே முதல் ஸீனில் ராமர் தண்டகாரண்யத்தில் ஸீதையோடு தாம் கழித்த ஆனந்தமான நாட்களைப் பற்றிய நினைவுகளைச் சொல்கிறார். அதனிடையில், 'எப்படிப் பொழுது போச்சு என்றே எங்களுக்குத் தெரியாமல்

ராத்ரி நேரம் இவ்வாறு பேச்சில் போய்விடும்' என்று வருகிறது.

அவிதித-கத-யாமா ராத்ரிரேவம் வ்யரம்ஸீத்

இந்த வரியை பவபூதி படித்தவுடன் காளிதாஸன் 'சுன்னம் ஜாஸ்தி' என்றான். அவனுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவள், 'ஜாஸ்தி சுண்ணாம்பு வைத்துக் கொடுத்துவிட்டோம்; அதைத்தான் சொல்கிறார்' என்று நினைத்துக் கொண்டு விட்டாள். அவளுக்கெதிரே தான் பவபூதிக்கு அட்வைஸ் பண்ணுவது மரியாதை இல்லை என்பதால் வேண்டுமென்றேதான் காளிதாஸன் இப்படிப் பூடக மாகச் சொன்னது. மேதையானதால் பவபூதிக்குப் புரிந்து விட்டது. ஸூன்னம் என்றால் ஸைஃபர், அல்லது புள்ளி. 'ராத்ரிரேவம்; என்பதில் 'ம்' என்று உள்ள புள்ளியைத்தான் காளிதாஸன் ஜாஸ்தி என்று சொல்வதை அவர் புரிந்து கொண்டு* இந்த நுட்பமான கரெக்ஷனை ரொம்பவும் கொண்டாடி, ஸூன்னத்தை எடுத்துவிட்டு 'ராத்ரிரேவ' என்று மாற்றிவிட்டார். 'ராத்ரிரேவம் வ்யரம்ஸீத்' என்றால் 'ராத்திரி இவ்வாறு போச்சு'. 'ராத்ரிரேவ வ்யரம்ஸீத்' என்றால் 'ராத்ரி தான் முடிந்தது' என்று அர்த்தம். அதாவது, 'ஸீதையும் தானும் பேசுகிற பேச்சு அப்போதும் முடிந்திருக்காது; ராத்ரி மட்டுமே முடிந்திருக்கும்' என்று வ்யங்கியமாக (உள்ளூறை பொருளாக) ராமர் சொன்னதாக ஆகிவிடும்!

பவபூபதியிடம் காளிதாசன் 'அனுஸ்வாரம் ஜாஸ்தி' என்று சொன்னதாகப் பொதுவிலே சொல்வார்கள். அனுஸ்வாரம் என்றால் 'ம்'. ஆனால் இப்படி வெளிப்படையாகச் சொன்னானென்பதைவிட இரண்டு அர்த்தம் தருமாறு 'ஸூன்னம் ஜாஸ்தி' என்று சிலர் சொல்லுகிற கதை அந்த இருவருடைய ஸூக்ஷ்ம ரஸனைக்கும் பொருத்தமாயிருக்கிறது.

இப்படிக் காளிதாஸன் சொல்லியிருந்தால் அவன் ஆந்திர தேசத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால்

---

* 'வம்' என்பது தேவநாகரி லிபியில் 'வ' என்ற எழுத்துக்குமேல் புள்ளி வைப்பதாகும். க்ரந்தலிபியில் 'ம்' என்பது ஸைபரைப் போலவே வட்டமாயிருப்பதாகும்.

தெலுங்கு பாஷையில்தான் 'லூன்னம்' என்று இந்த இரண்டு அர்த்தமும் கொடுக்கும்படியான வார்த்தை இருக்கிறது. இது ஒன்றை மாத்திரம் கொண்டு தெலுங்கன் என்று சொல்லக் கூடாதென்றால் இன்னொன்று சொல்கிறேன். 'ராமகிரி' என்ற இடத்திலிருந்துதான் காளிதாஸனின் 'மேக ஸ்ந்தேச' காவ்யத்தில் வரும் யக்ஷன் மேகத்தைத் தூது அனுப்பினானென்று இருக்கிறது. மத்யப்ரதேஷில் நாக்பூருக்குப் பக்கத்திலிருக்கிற ராம்டேக்தான் ராமகிரி என்று அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். ஆனால், ஆந்திராவிலும் நாகலாபுரம் தாண்டி ஒரு ராமகிரி இருக்கிறது.

மாலை மாற்றம்

விகடகவி, குடகு முதலிய வார்த்தைகளை திருப்பிப் படித்தாலும் விகடகவி, குடகு என்றே இருக்கும். 'மலையாளம்' என்பதை இங்கிலீஷில் Malayalam என்று எழுதினால் திருப்பிப் படித்தாலும் அதே ஸ்பெல்லிங் வரும். இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை Palindrome என்கிறார்கள்.

காசியாத்திரை ஹிந்துவாகப் பிறந்தவர்களுக்கு முக்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு கயா ச்ராத்தம், த்ரிவேணி என்கிற ப்ரயாகையில் ஸ்நானம், பித்ரு கார்யம் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது. இதையும் பாலின்ட்ரோமாகச் சொல்வதுண்டு. காசிக்கு காசிகா என்றும் பெயர். இது பின்னிருந்து முன்னாகவும் 'காசிகா'தான். 'கயாப்ரயாக'* என்பதும் இப்படியே.

★ தேவநாகரி, க்ரந்த லிபி ஆகிய வடமொழிக்கான எழுத்துக்களில் 'ப்ர' என்பது ஒரே எழுத்தாதலால் இப்படி வரும்.

இப்படி ஒரு வார்த்தையைத் தலைகீழாகப் படிப்பதைப் பெரிய வார்த்தை விளையாட்டாகப் பண்ணி காவ்ய ரஸத்தைப் பற்றியே ரஸமாக ஒரு ச்லோகம் இருப்பதாக ஒரு பண்டிதர் சொன்னார். 'ஸாக்ஷரா' என்றால் வெறுமே படிப்பறிவு மட்டுமுள்ளவர்கள் என்று அர்த்தம். அதாவது வறட்டு வறட்டு என்று நிறையப் படித்திருப்பார்கள். இலக்கியச் சுவையில், ஊறியிருக்க மாட்டார்கள். 'ஸரஸ' என்றால் இலக்கியச் சுவையில், காவ்ய ரஸத்தில் ஊறியவன் என்று அர்த்தம். ரஸம் அறிகிற பக்வ மனஸ் இல்லாமலிருக்கிற வன் அந்தப் படிப்பு நெறியிலிருந்து மாறினால் குணம்கெட்ட ராக்ஷஸனாகிவிடுவான்; ஆனால் ரஸிகனோ வெளியிலே எப்படி மாறினாலும் அவனுடைய உயர்ந்த ரஸிகத்தன்மை போகவே போகாது என்பது அந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

ஸாக்ஷரா, ஸரஸ என்ற வார்த்தைகளைத் திருப்பிப் போட்டே இந்தத் தாத்பர்யத்தை ச்லோகம் நிலைநாட்டி விடுகிறது. 'ஸாக்ஷரா'வைத் திருப்பிப் படித்தால் 'ராக்ஷஸா'! 'ஸரஸ'வோ திருப்பிப் படித்தாலும் 'ஸரஸ'வேதானே?

இப்படி இரண்டு பக்கமாகப் படித்தாலும் ஒரே போல வருவதை 'கத ப்ரத்யாகதம்' என்கிறார்கள். மாகன் என்ற மஹாகவி ஒரு வார்த்தை, இரண்டு வார்த்தையாயில்லாமல் ஒரு பெரிய வாக்யமே இப்படிச் செய்திருக்கிறான். மஹா லக்ஷ்மி பகவானைப் பரம அன்போடு ஆலிங்கனம் செய்து கொள்வதைத் தெரிவிக்கும்படியான வாக்யம்; **தம் ச்ரியா கநயாநஸ்தருசா ஸாரதயாதயா யாதயா தரஸா சாரு ஸ்தநயா நகயா ச்ரிதம்*** ('சிசுபாலவதம்' – 19.88).

திருஞானஸம்பந்தர் ஸாக்ஷாத் பரதேவதையின் க்ஷீரத்தைப் பானம் பண்ணியதால் குழந்தையாக இருந்து கொண்டே எத்தனை விதமான செய்யுள் வகை உண்டோ அத்தனையிலும் வர்ஷிக்கிறாற்போலக் கொட்டினவர். பாலின்ட்ரோமாகவே முழுச் செய்யுள் செய்வதற்கு 'மாலை மாற்று' என்று பேர். மிகவும் கஷ்டமான இந்த 'மாலை மாற்று' வகையில்

★ 'தம்', 'ச்ரி', 'ஸ்த' என்பவை ஒரே அக்ஷரமாக வடமொழியிலிருப்ப தால், இதைத் திருப்பிப் படித்தாலும் நேராகப் படிக்கும் வாசகமே வரும்.

பதினோரு இரண்டை வரிச் செய்யுள்களை ஞான ஸம்பந்தர் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார். படித்தால் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட மாதிரி இருக்கும். முதல் அடி இப்படி இருக்கிறது.

''யாமாமாநீ யாமாமா யாழீகாமா காணாகா
காணாகாமா காழீயா மாமாயாநீ மாமாயா

கடைசியிலிருந்து திருப்பிப் படியுங்கள்; அதுவே வரும்.

ஏதோ துளி அர்த்தம் பண்ணிப் பார்க்கலாம். முதலில் பதங்களைப் புரிகிறபடி பிரித்துக் கொள்ளலாம்,

யாம் ஆமா? நீ ஆம் ஆம் மாயாழீ! காமா! காண்நாகா!
காணாகாமா! காழீயா! மாமாயா! நீ மாமாயா!

'யாம் ஆமா?' என்றால் அற்ப மனுஷ்யர்களான எங்களால், எது பண்ணவும் முடியுமா? என்று அர்த்தம். 'நீ ஆம், ஆம்' என்றால் மஹாசக்தனான நீ எதுவும் பண்ண முடியும், நிச்சய மாய் முடியும் என்று அர்த்தம். 'மாயாழீ' என்று பரமேச்வர னைக் கூப்பிடுகிறார். பெரிய யாழைக் கையிலே வைத்து வீணாதர தக்ஷிணாமூர்த்தியாக ஈச்வரன் மீட்டிக் கொண்டிருப்ப தால் 'மாயாழீ' என்கிறார். அப்பரும் 'எம் இறை' நல்வீணை வாசிக்கும்மே' என்று சொல்லியிருக்கிறார். 'காமா' என்பது 'பேரழகனே' என்று கூப்பிடுவது. 'காணாகா' அதாவது 'காண்நாகா' என்றால் காணும்படியாக நாகாபரணம் போட்டுக் கொண்டிருப்பவனே என்று அர்த்தம். 'காணாகாமா' என்றால் 'காமனைக் கண் காணமுடியாதபடி எரித்துவிட்ட வனே? 'காழீயா' அதாவது 'சீர்காழியில் கோயில் கொண்டிருப் பவனே!' அதுதான் ஸம்பந்த மூர்த்திகள் அவதாரம் பண்ணின ஸ்தலம். 'மாமாயா' என்றால் 'மஹாலக்ஷ்மீபதியான மாயா ஸ்வரூபமான விஷ்ணுவே' என்று அர்த்தம். தெய்வக் குழந்தை யின் வாயாலேயே இங்கே சிவ-விஷ்ணு அபேதம் வருகிறது. அப்பர் ஸ்வாமிகளின் திருத்தாண்டகத்திலும் சிவபெருமானையே த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபமாக **'நாராணன் காண் நான்முகன் காண்'** என்று வர்ணித்திருக்கிறது. கடைசியில் 'நீ மாமாயா' என்று முடிகிறதே, இங்கே நீ என்றால் 'You'

இல்லை. நீ என்றால் நீக்கு என்று அர்த்தம். எதை? மாமாயா; – 'மா' என்றால் 'பெரிய' 'கனாந்தகாரமான' என்றும் சொல்கி றார்கள். 'ஒரே இருட்டாயுள்ள மாயையை நீக்கு' என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

ஒரே எழுத்தாலான ச்லோகம்

இங்கே யா, மா, நீ, ழீ, கா, ணா என்ற ஆறே எழுத்துக் களைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிச் செய்யுள் செய்திருக்கிறது.

'சப்த சித்ர காவ்யம்' என்பதாக இப்படிச் சில அக்ஷரங் களை வைத்துக் கொண்டே சப்த ஜாலம் பண்ணுவதில் ஒன்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்கிறேன்.

மித்ராத்ரிபுத்ர நேத்ராய த்ரயீசாத்ரவ சத்ரவே –
கோத்ராரி காத்ர ஜத்ராய கோத்ராத்ரே தே நமோ நம: II

இது ஈச்வரன், விஷ்ணு இருவருக்கும் பொருந்துமாறு செய்த ச்லோகம்.

'மித்ர-அத்ரி-புத்ரி-நேத்ர' என்றால் மித்ரன் என்ற ஸூர்யனையும் அத்ரி புத்ரனான சந்திரனையும் இரு கண்களாகக் கொண்டவன். சிவன், விஷ்ணு இரண்டு பேரை யுமே இவ்விதம் ஸூர்ய-சந்திரர்களை நேத்ரமாகக் கொண்ட வர்களென்று சொல்வதுண்டு. 'த்ரயீ, சாத்ரவ சத்ரு' என்றால் வேத சத்ருக்களான அஸுரர்களின் சத்ரு. இதுவும் இருவருக்கும் பொருந்துவதே. 'கோத்ராரி-கோத்ரஜ-த்ர' என்றால் மலை களுக்கு சத்ருவான இந்திரனுடைய குலத்தில் பிறந்த தேவர் களை ரக்ஷிப்பவர். சிவன் – விஷ்ணு இருவரும் இந்த டெஃப்னிஷனுக்கும் 'ஆன்ஸர்' பண்ணுகிறார்கள். (ஆதியில் மலைகள் எல்லாம் இறக்கைகளோடு பறந்து கொண்டிருந்த வன். அப்போது இந்திரன்தான் வஜ்ராயுதத்தால் இறக்கைகளை

வெட்டிப் போட்டவன் என்ற கதை.) 'கோ த்ராத்ரே தே நமோ நம:' என்றால் 'பசுவைப் பாலிக்கிற உனக்கு மறுபடி மறுபடி நமஸ்காரம்' என்று அர்த்தம். பசுபதியான பரமேச்வரன், கோபாலனான மஹாவிஷ்ணு இருவருந்தான் இவ்வாறு நமஸ்காரத்துக்குப் பாத்திரமாகிறார்கள்!

இதையெல்லாம்விட அர்த்தம் சொல்ல ரொம்பக் கடினமாக, ஒரே ஓர் எழுத்தை வைத்தே ஒரு ச்லோகம் 'சிசுபால வத'த்தில் மாகன் பண்ணியிருக்கிறான். ஸீதை 'த' (ta) வை எடுக்கச் சொன்னாளென்றால், இவன் 'த' (da) ஒன்றை வைத்தே முழு ச்லோகம் செய்திருக்கிறான். சொல்வதற்கு சிரிப்பாக இருக்கிறது.

தாததோ துத்ததுத்தாதீ தாதாதோ துததீததோ: I
துத்தாதம் தததே துத்தே ததாத தததோதத: II

கொடுக்கிறவர்களுக்கு கிருஷ்ணபரமாத்மா தானும் அருளைக் கொடுக்கிறார்; கொடுக்காமல் கெடுக்கிறவர்களுக்குத் தானும் கொடுக்காமல் கெடுதலே செய்கிறார் என்பது தாத்பர்யம்.

பசுவின் வால் குஞ்சத்தில் நடுவிலிருந்து ஒவ்வொரு ரோமமாக எப்படிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சிறுத்துக் கொண்டு வருகிறதோ அப்படி ஒரு வார்த்தை ஒவ்வொரு எழுத்தாகக் குறைந்துகொண்டே வருமாறு சித்ரகவிதை எழுதுவதுண்டு. பசுவாலை வைத்து இதற்கு 'கோபுச்ச யதி' என்று பெயர்.

முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதரும் கவிகளைப் போல இரண்டு மூன்று கீர்த்தனங்களில் இந்த முறையைக் கையாண்டிருக்கிறார். 'மாயே' என்ற தரங்கிணி ராக க்ருதியில் 'ஸரஸகாயே, ரஸகாயே, ஸகாயே, அயே' என்று பிரயோகம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸரஸகாயே' என்றால் 'அன்பும் அழகும் கொண்ட மேனியாளே'. 'ரஸகாயே' என்றால் (உபநிஷத் வாக்யப்படி) ரஸ ஸ்வரூபமாயிருப்பவள், 'ஸகாயே' என்றால் அரூபமாய் மட்டுமில்லாமல் ரூபமும் கொண்டிருப்பவள். 'அயே' என்றால் குழந்தை அம்மாவைக் கூப்பிடுகிற மாதிரி பராசக்தியைச் செல்லமாகக் கூப்பிடுவது.

இதேபோல ஆனந்த பைரவியில் 'த்யாகராஜ யோக வைபவம்' என்று ஆரம்பித்து, அடுத்ததாக இதிலே 'த்ய'வைத் தியாகம் பண்ணி, 'அகராஜ யோக வைபவம்' (அகராஜன் என்றால் மலையரசனான ஹிமோத்ரி,) அதற்கப்புறம் 'ராஜ யோக வைபவம்', 'யோக வைபவம்', 'வைபவம்', 'பவம்' (பவ ஸாகரத்திலிருந்து கடத்துவிக்கின்றவனுக்கே 'பவன்' என்றும் ஒரு முக்யமான நாமா உண்டு), 'வம்' என்று முடிக்கிறார். 'வம்' என்றால் அம்ருத மயமாயிருப்பவன்.

இந்தப் பாட்டிலேயே அனுபல்லவியில் இதற்கு, எதிர் வெட்டாக, ஒரு சின்ன வார்த்தையில் ஆரம்பித்து ஒவ்வொரு எழுத்தாகச் சேர்த்துக் கொண்டே போகிறார். இதற்கு 'ஸ்ரோதோவாஹம்' என்று பேர். சின்னதாக ஒரு ஓடை ஆரம்பித்து அதிலே ஒவ்வொன்றாகப் பல சின்னச் சின்ன நதிகள் சேர்ந்து அது பெரிசாகப் போவதுதான் 'ஸ்ரோதோ வாஹம்'. தீக்ஷிதர் இப்படிச் செய்திருக்கிறார். 'சம்' (மங்களம் என்று அர்த்தம்) என்பதில் ஆரம்பித்து, 'ப்ரகாசம்', 'ஸ்வரூப ப்ரகாசம்' என்றிப்படியே 'சிவ சக்தியாதி ஸ்கலதத்வ ஸ்வரூப ப்ரகாசம்' என்கிற வரைக்கும் போயிருக்கிறார்.★

பாமரன் ஒருவன்கூட கோபுச்ச யதியில் கவி பண்ணின தாகக் கதை இருக்கிறது.

போஜராஜா மஹாரஸிகனாக, கவிதை ஆர்வமுள்ளவனாக இருந்தான். அதனால் தன் ராஜதானியான தாரா (இப்போதைய தார்) நகரத்தில் கவி பண்ணத் தெரியாத ஒருத்தரும் இருக்கப்படாது, அவர்கள் கிராமத்துக்குப் போய் விட வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டான். ஸேவகர்களை விட்டுத் தலைநகரிலே கவி பாடத் தெரியாமல் யார் இருந்தாலும் ராஜ ஸபைக்கு இழுத்துக் கொண்டு வரும்படிச் சொன்னான். அவர்கள் ஊர் பூரா தேடினதில் அத்தனை பேரும் கவி பாடிக் கொண்டிருந்தார்களாம். போஜனுக்கிருந்த ஸரஸ்வதி ப்ரஸாதத்தால் அவனுடைய ராஜதானியில் இப்படி அவளுடைய விலாஸம் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. எனவே

★ 'ஸ்ரீவரலக்ஷ்மி' என்னும் ஸ்ரீராக க்ருதியிலும் 'ஸ்ரீ ஸாரஸபதே, ரஸபதே, ஸபதே, பதே' என்று கோபுச்ச யதியைக் கையாண்டிருக்கிறார்.

கொடுமையாகத் தோன்றுவதான அப்படிப்பட்ட உத்தரவைப் போடவும் அவனுக்கு 'ரைட்' இருந்தது; ந்யாயம் இருந்தது என்று தெரிகிறது.

கடைசியில் தேடிப் பிடித்து, கவிபாடத் தெரியாமலிருந்த ஒருத்தனே ஒருத்தனான ஒரு சேணியனை – துணி நெய்கிற வனை ஸபைக்கு இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

'உனக்குக் கவி பாட வராதா?' என்று போஜராஜன் அவனைக் கேட்டான்.

ராஜாவைப் பார்த்தான் சேணியன். ஸரஸ்வதி கடாக்ஷம் நர்த்தனம் பண்ணுகிற அந்த முகத்தைப் பார்த்தவுடனேயே சேணியனுக்குள்ளே கவித்வ சக்தி பாய்கிற மாதிரி இருந்தது. உடனே தன்னையறியாமல்,

காவ்யம் கரோமி நஹி சாருதரம் கரோமி
யத்நாத் கரோமி யதி சாருதரம் கரோமி

என்று கவிதையாகவே பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அதாவது, 'ஓ, கவி கட்டுகிறேனே! ஆனாலும் ரொம்ப நன்றாகக் கட்டுவேன் என்று சொல்ல முடியாது. பரயத்னம் பண்ணிப் பார்த்தேனேயானால் ரொம்ப அழகாகவே கூடக் கட்டினாலும் கட்டிவிடுவேன்' என்று சொன்னான்.

கவித்வ தாரை உள்ளே சுரக்க ஆரம்பித்துவிட்டதென் றாலுங்கூட, முதல் முதலாகக் கவி பண்ணும்போது மிக உயர்வாகப் பண்ண முடியும் என்று சொல்லிக் கொண்டு விடக்கூடாது. அதே ஸமயத்தில் எப்போதுமே ஏதோ ஸுமாராகத்தான் பண்ண முடியும் என்றும் விட்டுக் கொடுத்துவிடாமல் கான்ஃபிடன்ஸோடு, ராஜாவுக்கும் உத்ஸாஹம் தரும்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று இப்படி இரண்டு அடி சொன்னான். இதை நாலடி ச்லோகமாக முடிக்க வேண்டுமென்று அடுத்த இரண்டடியை ஆரம்பித்தவுடனேயே ப்ரதிபா சக்தி பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. 'ஹை க்ளாஸ் பொயட்ரி' என்னும்படியாகவே அந்தப் பின்பாதி அமைந்து

விட்டது.

பூபால-மௌலி மணிரஞ்ஜித-பாதபீட
ஹே ஸாஹஸாங்க கவயாமி வயாமி யாமி II

என்று ப்ராஸம், கீஸம் போட்டுத் தடதடவென்று முடித்து விட்டான். 'அனேக ராஜாக்களின் கிரீடங்களிலுள்ள ரத்னங் களின் ஒளியால் சிவப்பாகச் செய்யப்பட்ட பாத பீடத்தை உடையவனே! (அதாவது இதர ராஜாக்கள் போஜனின் அடியில் தங்கள் முடி படக் கிடக்கிறார்களாம்!) 'ஸாஹஸச் செயல்களே ஸஹஜமாகிவிட்டவனே! நான் 'கவயாமி': கவி பாடுகிறேன், 'வயாமி'; நெசவு பண்ணுகிறேன். ('வயனம்' என்றால் நெய்வது; Weaving என்பது இதே தாதுவில் உண்டா னதுதான். 'யாமி'; போய்விட்டு வருகிறேன் என்று கிளம்பி விட்டான்.

'கவி பாடாவிட்டால் ராஜ தண்டனை கிடைத்திருக்கும். நல்லவேளை, ஏதோ அத்ருஷ்ட வசத்தால் பாடியாய்விட்டது. தண்டனைக்குத் தப்பினோம். இன்னம் பாடச் சொன்னால் வருமோ வராதோ? அதனால் ஸம்மானத்துக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்காமல் முதலில் திரும்பிப் போய்ச் சேருவோம்' என்றுதான் 'யாமி – போறேம்பா'* என்று கிளம்பி விட்டான்.

இங்கே 'கவயாமி வயாமி யாமி' என்பது கோபுச்சம்.

---

* அள்ளித்தரும் போஜனின் ஸம்மானமின்றியே செல்ல வேண்டியிருப்ப தில் அந்தச் சேணியனுக்கு இருந்திருக்கக்கூடிய தாபம் அவ்வளவும் த்வனிக்க ஸ்ரீ பெரியவர்கள் இந்த 'போறேம்பா' சொன்னதை இங்கே தெரிவிக்க முடியாவிட்டாலும் வார்த்தையிலாவது 'போகிறேனப்பா'வைப் 'போறேம்பா'வாகத் தருகிறோம்.

இரு பொருளில் ஒரே சொல்

ஒரே வார்த்தைக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அர்த்தமிருப்பதை வைத்துப் பலவிதமான ச்லேஷை (சிலேடை)க் கவிதைகள் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன.

நம்முடைய ஆசார்யாளே இப்படி ஒன்று செய்திருக்கிறார். பவானி என்ற வார்த்தை பெயர்ச் சொல்லாயிருக்கிறபோது அம்பாளின் பேர் – அதே 'பவானி' என்பது வினைச் சொல்லாயும் இருக்கிறது. இங்கே 'பவானி' என்பதற்கு 'ஆகிறேன்' என்று அர்த்தம். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் வைத்து விளையாடி ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் 'பவானி த்வம் தாஸே' என்று ச்லோகம் செய்திருக்கிறார்.*

ஆசார்யாளையே அவருடைய சிஷ்யரான தோடகர் 'பவ எவ பவான்' என்று ஸ்துதிக்கிறார். இங்கே 'பவான்' என்றால் 'தாங்கள்', 'பவ' என்றால் சிவபெருமான். 'தாங்கள் சிவபெருமானே' என்று அர்த்தம்.

புதுக்கோட்டையில் பவானி நாயக் என்று ஒரு திவான் இருந்தார். மஹாராஷ்டிர பிராமணர். மிகவும் தர்ம சீலர். முக்ய மாக வித்வான்களை விசேஷமாக ஆதரித்தவர். அவர் நடத்தின வித்வத்ஸதஸில் 'மன்னார்குடிப் பெரியவாள்' என்றே மரியாதையாகச் சொல்லப்பட்ட ராஜு சாஸ்திரிகள்கூடக் கலந்து கொண்டிருக்கிறார். 'சாடு என்பதாகத் தனி மனுஷ்யர் களின் குணங்களைச் சிறப்பித்து ச்லோகங்கள் சொல்வதுண்டு. இம்மாதிரி பவானி நாயக்கை ஸ்தோத்ரிக்கும் ஒரு ச்லோகத் திலும் 'பவானி' என்பதை noun ஆகவும் verb ஆகவும் இரண்டு அர்த்தத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'பவானி உத்தம புருஷன்

★ இவை குறித்த மேலும் விவரங்களுக்கு அருள் உரை 16-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'பவானித்வம்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

என்பதற்குப் பெரிதாக வ்யாகரண விதி செய்து ஸ்தாபிக்க வேண்டியதில்லை. இந்த பவானியைப் பார்த்தாலே போதும்' என்று பொருள் தரும்படி அந்த ச்லோகம் இருக்கிறது.

தன்மை, first person என்று ஒருத்தன் தன்னையே நான் என்று சொல்வதை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'உத்தம புருஷன்' என்பார்கள். 'நீ' என்கிற முன்னிலை, second person என்பதை 'மத்யம புருஷன்' என்பார்கள். 'அவன்' என்கிற படர்க்கை, third person-ஐ 'ப்ரதம புருஷன்' என்பார்கள். உத்தம புருஷன் என்றால் உசந்த குணங்களுள்ளவனென்றும், மத்யம புருஷன் என்றால் ஸாமான்ய ஆஸாமியென்றும் இன்னொரு அர்த்தம் இருக்கிறதல்லவா? இதை வைத்து word play பண்ணியிருக்கிறது! 'பவானி: ஆகிறேன்' என்பது உத்தம புருஷனான first person தானே?

இதேபோல இன்னொரு ச்லோகம். வேங்கடராம சாஸ்த்ரி என்று நூற்றைம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி வித்வான் ஒருத்தர் இருந்தார். ஸாதாரணமாக (நான் சொல்வதைத் தப்பாக நினைக்கக் கூடாது) வித்வான்களென்றால் வாங்கிக் கொள்பவர்களாகத் தானிருப்பார்களே தவிர, கொடுப்பவர்களாக இருப்பதில்லை! பல பேரைப் பற்றிக் கேள்வியும் படுகிறோம்: 'என்னவோ தான தர்மம் என்று ப்ரமாதமாக உபன்னியாஸம் செய்கிறார்! இப்படிப் பண்ணியே எவ்வளவோ பங்களா, டெபாஸிட் எல்லாம் சேர்த்துக் கொண்ட பிறகும், பிறத்தியாருக்குத்தான் உபதேசம் செய்கிறாரே தவிரத் தான் ஒரு காசுகூட ஒரு தர்மத்துக்கும் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாரே' என்று சொல்லுகிறார்கள். நம் காலத்தில் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்த ஒரு சில பேர்களில் தேதியூர் (ஸுப்ரஹ்மண்ய) சாஸ்திரிகளை முதலில் சொல்ல வேண்டும். இவர் மாதிரியே ஒரு எக்ஸெப்ஷனாக அந்த நாளில் வேங்கடராம சாஸ்திரிகள் இருந்திருக்கிறார்.

அவர் இருந்தது இருக்கட்டும். இப்போது கொஞ்சம் grammar சொல்லித் தருகிறேன்: 'தேஹி' என்ற வார்த்தை அனேகமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். 'கொடு' என்று யாசிக்கிற வார்த்தை. ஸெகன்ட் பெர்ஸனாக உள்ள ஒருத்தரைப் பார்த்துக் கேட்பது 'தேஹி' அதாவது இது

மத்யம புருஷன். 'தத்' 'தா' என்பது இதற்கு 'ரூட்'. To give என்று அர்த்தம். 'நீ கொடு' என்பதற்கு 'தேஹி'. '(நான்) கொடுக்கிறேன்' என்பதற்கு இதே ரூட்டிலிருந்து 'தத்யாம்' என்று சொல்ல வேண்டும். இது ஃபர்ஸ்ட் பெர்ஸன் என்கிற உத்தம புருஷன்.

வேங்கடராம சாஸ்திரிகள் மற்ற வித்வான்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் நிறைய ஸம்மானம் செய்து ஆதரித்தவர். அதனால் அவர்களில் ஒருவர் அவரைப் பற்றிப் புகழ்ந்து ஒரு ச்லோகம் செய்தார். அதிலே நான் மேலே சொன்ன 'க்ராமர்' ஸமாசாரங்களை ரஸமாகச் சேர்த்திருக்கிறார். என்ன சொல்கி றாரென்றால் ஸரஸ்வதி இதுவரை ரொம்பவும் வ்யாகூலப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். எதற்காக? 'தான் வெறும் ஸாதாரண மனுஷ்யர்களான மத்யம புருஷர்களையே ஆச்ரயிக்க வேண்டியிருக்கிறதே' என்றுதான் வியாகூலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாளாம். வித்வான்களை ஸரஸ்வதி ஆச்ரயிப்ப தாகவும், தனிகர்களை லக்ஷ்மி ஆச்ரயிப்பதாகவும் சொல்வது வழக்கம். 'நடுத்தரப் பேர்வழிகளையே நாம் அடைய வேண்டியதாயிருக்கிறதே, என்று இதுமட்டும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஸரஸ்வதி இப்போதுதான் கவலை போய் ஸந்தோஷம் அடைந்திருக்கிறாள். ஏனென்றால் இப்போது அவள் ஆச்ரயிப்பவர்களில் வேங்கடராம சாஸ்த்ரிகள் என்ற உத்தம புருஷர் ஒருத்தர் இருக்கிறாரல்லவா?' என்று சொல்கிறார்.

'தேஹி, தேஹி, தேஹி' என்றே போய்க் கொண்டிருந்தவர் கள் மத்யம புருஷ வாக்யத்தைச் சொன்னவர்கள்; அப்படிப் போய்க் கொண்டிருந்த பண்டித ஸமூஹத்திலே வாரிக் கொடுப்பவராக 'நான் கொடுக்கிறேன்; வாங்கிக் கொள்ள வாருங்கள்' என்று 'தத்யாம்' சொன்னவர் வேங்கடராம சாஸ்த்ரி. உத்தம புருஷ வாக்யத்தைச் சொன்னவர் இவர்தான்!

அவரவர் சொன்ன வார்த்தைக்கு 'க்ராமர்'படி இருக்கிற பேரே அவரவருடைய குணத்தையும் காட்டுவதாக இருக்கிறதென்பதை வைத்து இந்த ச்லோகம் சமத்காரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஏதாவந்தமநேஹஸம் பகவதீ பாரத்யநைஷீத்ஹோ
யா தேஹீதிஹி மத்யமேந புருஷேணாத்யந்தகிந்நா ஸதீ I
ஸ்ரீமத் வேங்கடராம நாமக ஸுதி தௌரேய-மாஸாத்யஸா
தத்யாமித்யதுநோத்தமேந புருஷணோநந்தமாவிந்ததி II

ஏதாவந்தம் அநேஹஸம் பகவதீ பாரதி அநைஷீத் அஹோ
யா தேஹி இஹி மத்யமேந புருஷேண அத்யந்த
கிந்நா ஸதீ I
ஸ்ரீமத் வேங்கடராம நாமக ஸுதீ தௌரேயம் ஆஸாத்யஸா
தத்யாம் இதி அதுநா உத்தமேந புருஷணே அநந்தம்
ஆவிந்ததி II

அஹோ – அய்யோ பாவம்! ஏதாவந்தம் அநேஹஸம் – இந்தக் காலம் வரையில்; தேஹி இதி – 'தேஹி' என்கிற; மத்யமேந புருஷேண – மத்யம புருஷர்களால்; அத்யந்த கிந்நா ஸதீ – ரொம்பவும் மனக்லேசம் கொண்டவளாகி; பகவதீ பாரதி – ஸரஸ்வதி தேவி; அநைஷீத் – தளர்ந்து depressed ஆகியிருந்தாள். (ஹி என்பது ஓர் அபிப்பிராயத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கிற ஒற்றையெழுத்து வார்த்தை.) அதுநா – இப்போது ஸ்ரீமத் வேங்கடராம – மரியாதைக் குகந்த வேங்கடராமர் என்னும்; நாமக – பெயர் அபித – கொண்ட; ஸுதீ – ஸத்வித்வானை; தௌரேயம் – (ஸரஸ்வதியானவள்) தன்னைத் தாங்கும் ஆச்ரயமாக; ஆஸாத்யஸா – அடைந்து; தத்யாம் இதி – 'தத்யாம்' என்கின்ற; உத்தமேந புருஷேண – உத்தம புஷனால்; ஆநந்தம் – ஆனந்தத்தை; ஆவிந்ததி – அனுபவிக்கிறாள்.

த்ரிபுர ஸம்ஹார ச்லோகம்:

நாலீகாஸநம் ஈச்வர; சிகரிணாம் தத்-கந்தரோத்தாயிநோ
கந்தர்வா; புநர்-ஏதத்-அத்வ-பதிகௌ சக்ரே சதத்-தரரக; I
பத்ரீ-தத்-ப்ரபு-வைரிணாம் பரிப்ருடே ஜீவா ச யஸ்யாபவத்
ஜீவாந்தே வஸதாம் ரிபு-க்ஷய-விதௌ தேவாய
தஸ்மை நம- II

இப்படியாகப் பரமேச்வராம்சமான அப்பைய தீக்ஷிதர் பரமேச்வரனின் த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்தைப் பற்றி ச்லோகம்

செய்திருக்கிறார்.

என்ன அர்த்தமென்றால்: 'ஜீவாவின் சிஷ்யர்களுடைய விரோதிகளின் ஸம்ஹாரத்தின்போது எந்தத் தேவனுக்கு சிகரங்களின் ஈச்வரன் நாலீகாஸனமாகவும், அதன் (நாலீகாஸனத்தின்) கண்டத்திலிருந்து வெளிவந்தவை கந்தர்வர்களாகவும் அவர்களுடைய (கந்தர்வர்களுடைய) மார்க்கத்தில் செல்லும் இரண்டு யாத்ரிகர்கள் சக்ரமாகவும், அதை (சக்ரத்தை)த் தரிக்கிறவர் பத்ரீயாகவும், அந்தப் பத்ரீக்கு ப்ரபுவின் சத்ருக்களுடைய தலைவன் ஜீவாவாகவும் பயனாயிற்றோ அந்தத் தேவனுக்கு நமஸ்காரம்' இப்படி அர்த்தம்.

அர்த்தமாவது? ஒரு அர்த்தமும் ஆகவில்லையே! ஜீவாவாவது, நாலீகாஸனமாவது, பத்ரீயாவது! ஒன்றுக்கொன்று என்ன ஸம்பந்தம்? ஜீவா சிஷ்யர் ஸம்ஹாரத்தில், பத்ரீ சத்ருத் தலைவன் ஜீவாவாக ஆவதாவது? மஹா பெரியவராகச் சொல்லப்படும் அப்பைய தீக்ஷிதரா இப்படித் தலைகால் புரியாமல் பண்ணியிருக்கிறார்?

இரண்டு அர்த்தமுள்ளதாகப் பல வார்த்தைள் இருக்கின்றன அல்லவா? இவற்றை உபயோகித்து வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணுவதில் அப்பைய தீக்ஷிதர் ரொம்ப நெருடலாகச் செய்த ச்லோகமே இது. வேதாந்தத்துக்கு மூலப்ரமாணமாக இருக்கப் பட்ட 'ப்ரஹ்மஸூத்ர'த்தின் ஆரம்ப பாகத்துக்கு அவர் 'ந்யாய ரக்ஷாமணி' என்று வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதிலே 'தத்-ஹேது வ்யபதேசாச்ச' (1.1.14) என்று வரும் ஸூத்ர விரிவுரையிலே இந்த ச்லோகம் வருகிறது. எதற்காக என்பதைப் புரிய வைப்பது இப்போது அவசியமில்லை. ஏதோ ஒரு intellectual exercise. இதிலும் குஷி இருக்கிறது, என்றுதானே சமத்கார ச்லோகங்களைப் பார்க்கிறோம்? அப்படிப்பட்டதான ச்லோகத்தைப் பற்றி மாத்திரம் சொல்கிறேன்.

இதில் ஒரு வார்த்தையை முதலில் பெயர்ச் சொல்லாகச் சொல்லியிருக்கும். உடனே 'அதன்' 'அதற்கு', என்கிறாற் போல relative pronoun, adjectival pronoun என்பதாகவெல்லாம் அதே வார்த்தையைப் பற்றி 'தத்' 'ஏதத்' என்று மறுபடி வரும். இப்படி மறுபடி அந்த வார்த்தை வரும்போது, வார்த்தை

அதுவேதான் என்றாலும் அர்த்தம் வேறாக இருக்கும்.

இப்படி ஐந்து வார்த்தைகளை இரண்டு அர்த்தத்தில் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'நாலீகாஸநம்' என்பது ஒன்று. நாலீகம் என்றால் பாணம், தாமரை என்று இரண்டு அர்த்தம். அதனால் பாணத்தை வைத்து இழுக்கிற ஆஸனமா யுள்ள தனுஸுக்கு நாலீகாஸநம் என்று பேர். தாமரையில் உட்கார்ந்திருக்கும் பிரம்மாவுக்கும் நாலீகாஸநர் என்று பேர். 'கந்தர்வ' என்பது இரண்டாவது வார்த்தை. அதற்கு தேவ ஜாதியான கந்தர்வர் என்பதோடு, குதிரை என்றும் ஒரு அர்த்தம். 'சக்ரம்' என்பது மூன்றாவது வார்த்தை. அது தேர் சக்ரத்தையும் இன்னொரு அர்த்தத்தில் விஷ்ணுவின் கையிலுள்ள சக்ராயுதத்தையும் குறிக்கும். நாலாவது வார்த்தை 'பத்ரீ' என்பது. இதற்குப் பாணம் என்றும் பக்ஷி என்றும் இரண்டு அர்த்தம். இரண்டு அர்த்தமுள்ள ஐந்தாவது வார்த்தை 'ஜீவா' என்பது - நாண்கயிற்றுக்கு ஜீவா என்று பெயர்; தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதிக்கும் 'ஜீவ' என்று ஒரு பெயர்.

இரட்டை அர்த்த வார்த்தைகளைத் தவிர ஒற்றை அர்த்தமுள்ளதிலேயே புரியாததாயிருக்கிவற்றைப் பார்ப் போம். சிகரங்களின் ஈச்வரன் என்பது மேரு பர்வதம். நாலீகாஸனத்தின் கண்டத்திலிருந்து வெளிவந்தவை என் பது பிரம்மாவின் வாக்கிலிருந்து வந்த வேதங்கள். கந்தர் வர்களுடைய மார்க்கம் என்பது ஆகாச வீதி. அதிலே யாத்ரை பண்ணும் இருவர் ஸூர்ய சந்த்ரர்கள்.

சக்ரத்தைத் தரிப்பவர் மஹா விஷ்ணு, பத்ரீக்கு ப்ரபு பக்ஷிகளின் ராஜனான கருடன். அந்த ப்ரபுவின் சத்ருக்கள் ஸர்ப்பங்கள். ஆகையால் சத்ருக்களின் தலைவன் என்பது ஆதிசேஷனை. தமிழில் அர்த்தம் சொல்லும் போது முதலில் 'ஜீவாவின் சிஷ்யர்கள்' என்று சொன்னது ச்லோகத்தில் கடைசி யில் வருகிறது. இது ப்ருஹஸ்பதியின் சீடர்களான தேவகணத் தைக் குறிக்கும். இவர்களுடைய விரோதிகளின் ஸம்ஹாரம் என்பது த்ரிபுராஸுரர்களின் ஸம்ஹாரத்தைத்தான்!

இந்த அர்த்தங்களை ஞாபகமாக மனஸில் வைத்துக் கொண்டு, இரண்டு அர்த்தமுள்ள ஐந்து வார்த்தைகளில்

ஒவ்வொன்றும் இரண்டு இடங்களில் வரும்போது முதலில் ஒரு அர்த்தத்தையும், மறுபடி வருகையில் இன்னொரு அர்த்தத்தை யும் எடுத்துக் கொண்டால் இந்த Puzzle பண்ணுகிற ச்லோகத் துக்கு 'மீனிங்' வரும். 'ஜீவா என்கிற ப்ருஹஸ்பதியின் சீடர் களான, தேவர்களின் சத்ருக்களான த்ரிபுரரின் ஸம்ஹாரத்திலே எந்தத் தேவனுக்கு (மஹாதேவன் எனப்பட்டவனுக்கு) மேரு பர்வதம் நாலீகாஸனம் என்னும் வில்லாகவும், நாலீகாஸனர் என்ற பெயரையே கொண்ட பத்மாஸனரான பிரம்மாவின் கண்டத்திலிருந்து வந்த வேதங்கள் 'கந்தர்வ' என்று பொருள் படும் குதிரைகளாகவும், கந்தர்வ ஜாதியின் மார்க்கமான ஆகாசத்தில் செல்லும் இரு யாத்ரிகர்களான சந்த்ர-ஸூர்யர்கள் தேர்ச்சக்ரமாகவும், சக்ராயுதபாணியான மஹாவிஷ்ணு பத்ரீ என்னும் பாணமாகவும், பத்ரீ என்றே பெயர் கொண்ட பக்ஷி களின் ராஜாவான கருடனின் சத்ருக்களுக்குத் தலைவன் ஆதிசேஷன் ஜீவா என்னும் நாண்கயிறாகவும் பயனாயினவோ அந்த மஹாதேவனுக்கு நமஸ்காரம்!

அர்த்தமாகிவிட்டதல்லவா? த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்திலே ஈச்வரனுடைய ரத சக்கரங்கள் ஸூர்யனும் சந்த்ரனுமே! அந்த ரதத்தில் வேதங்களையே அச்வ ரூபத்தில் பூட்டியிருந் தது. ஈச்வரன் அப்போது மேரு பர்வதத்தை தனுஸாக்கி அதற்கு நாண்கயிறாக ஆதிசேஷனைப் பிடித்துக் கட்டி, ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவையே அம்பாகத் தொடுத்திருந்தார்.

இந்தப் புராண விஷயங்களை வேதாந்த வ்யாக்யான புஸ்தகத்தில் தர்க்க வ்யாகரண ரீதியாக தத்துவத்தையும் வார்த்தையையும் விளக்கும் பொருட்டுச் சமத்காரக் கவிதை யாகத் தீக்ஷிதர் கொடுத்திருக்கிறார். கவிதை என்பது இத்தனை சாஸ்திரங்களையும் இணைத்து, அவற்றுக்குக் கைகொடுக் கிறது!

வேற்று பாஷைகளில் ஒரே சொற்றொடர்

ஒரு பாஷையில் இரண்டர்த்தம் த்வனிக்க ஒரு வார்த்தையைச் சொல்வதே இரு சொல்லலங்காரம் என்கிறோம். மந்த்ர, தந்த்ர சாஸ்திரங்களில் மிகுந்த வ்யுத்பக்தியுடன் விளங்கியவரும், அம்பாளை நினைத்த மாத்திரத்தில் தர்சிக்கும் சக்தி பெற்றவரும், 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாம'த்துக்கு அந்த ஸஹஸ்ர நாமம் உள்ளளவும் ப்ராகாசிக்கக் கூடிய பாஷ்யத்தை எழுதியவருமான பாஸ்கரராயர் இரண்டு வேறு பாஷைகளில் ஒரே சொற்றொடர் வேவ்வேறு பொருள் கொடுப்பதை வைத்து ஹாஸ்யமாக ஒரு கவிதை செய்திருக்கிறார். புதிர் போடுகிற மாதிரி நம்மையே விடை கேட்டிருக்கிறார்.

ந ஸ்யாத் சேத் இதி வாக்யஸ்ய
கோ (அ)ர்த்த: கஸ்மிந் பிக: ப்ரம: I
ஆந்த்ரீ கீர்வாண பாஷாப்யாம்
ஏகமேவோத்தரம் வத II

'தெலுங்கு பாஷையில் 'இல்லையானால்' என்று அர்த்தம் கொடுக்க வேண்டும்; ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'எதனிடத்தில் குயில் என்ற பிரமை உண்டாகுமோ அது' என்று அர்த்தம் கொடுக்க வேண்டும்; இவ்வாறு இரண்டு பாஷைகளில் இரண்டு அர்த்தம் கொடுக்கக்கூடியதாகவுள்ள ஒரே வார்த்தையைச் சொல்லு' என்று ச்லோக ரூபமாகக் கேள்வி கேட்கிறார்.

நீங்களே யோசித்துப் பதில் சொல்லுங்கள் என்று நான் quiz நடத்தப் போவதில்லை. அதனால் நானே அவர் சொன்ன பதிலையும் சொல்லி விடுகிறேன்!

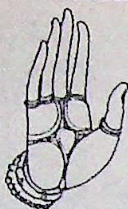
'காகபோதே' என்பதே பதில்.

‘இல்லாவிட்டால்’, ‘இல்லையானால்’ என்பதற்குத் தெலுங்கில் ‘லேகபோதே’, ‘காகபோதே’ என்று சொல்வார்கள்.

குயில் காக்காய்க் கூட்டிலே கொண்டு போய்த் தன் முட்டையை வைத்துவிடும். காக்காய் அதைத் தன் முட்டை என்றே நினைத்துக் குஞ்சு பொரித்துவிடும். அந்தக் குஞ்சும் காக்காய்க் குஞ்சு போலத்தான் இருக்கும். அது சத்தம் போட ஆரம்பிக்கிறபோதுதான் வித்யாஸம் தெரியும். முட்டையை வைத்துவிட்டு வந்த குயில் அது பொரிந்ததா என்று பார்ப்பதற்காக அப்புறம் போய்ப் பார்க்கும். கூட்டிலே காக்காய் முட்டை, குயில் முட்டை இரண்டும்தான் கலந்து பொரிந்து குஞ்சுகள் வெளிவந்திருக்கும். அதிலே எது காக்காய், எது குயில் என்று வித்யாஸமே தெரியாது. அதனால் குயில் காக்காய் குஞ்சையே தன்னுடையது என்று தப்பாக நினைத்துவிடும். இப்படித் தப்பாக நினைப்பதுதான் ப்ரமை என்பது!

‘காகபோதே’ என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் சொன்னால் ‘காக்காயின் குஞ்சிடத்தில்’ என்று அர்த்தம். ‘காகம்’ என்றால் காகம், ‘போதம்’ என்றால் குஞ்சு.

குயில் என்ற ப்ரமை எதனிடத்தில் உண்டாகும் என்று கேட்டால் இதற்குப் பதில் என்ன? ‘காக்காய்க் குஞ்சிடத்தில்’ என்பதுதான். அதை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் சொன்னால் ‘காகபோதே’. அந்த ‘காகபோதே’ என்ற வார்த்தைக்கே ஆந்த்ர பாஷையில் இல்லாவிட்டால் என்று அர்த்தம்.

ஏகாம்ரர்-எண்களில்

ரொம்ப விசித்ரமாய் கவி பாடுவதில் காளமேகப் புலவரைத் தமிழில் தலைமை ஸ்தானத்தில் வைத்திருக்கி றார்கள். 'இம் என்பதற்கு முன்னே எழுநூறு – எண்ணூறு என்று கவிதைகளைக் கொட்டிவிடுவேனாக்கும். நிறைய ஜலம் முட்டிக் கொண்டு கறுப்பாயிருக்கிற ஒரு காளமேகம் மழை யைக் கொட்டுவது போல – கவிதைகளை கொட்டுகிற காள மேகமாக்கும் நான்' என்று அவரே சொல்லிக் கொண்டிருக் கிறார்.

நினைத்தே பார்க்க முடியாதபடி நூதன நூதனமாக எதையாவது சொல்லி அந்தக் கருத்துக்கு இசைய இவர் கவிபாட வேண்டும் என்று மற்ற கவிகள் பந்தயம் வைத்திருக்கிறார்கள். கொஞ்சங்கூடச் சளைக்காமல் அத்தனை பந்தயத்திலும் அவர் ஜயித்திருக்கிறார்!

நமக்கு இந்தக் காஞ்சீபுரம், இதிலே 'ஒரு மா' என்பதாக ஒரே ஒரு மாம்பழத்தைப் பழுக்கவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஏகாம்ரம் (ஏக-ஒரு; ஆம்ரம்-மா) என்றால் கிட்டின உறவு மாதிரி. அதனால் அது ஸம்பந்தமாக ஒரு காளமேகக் கவிதை பார்க்கலாம்.

'ஒரே ஒரு மா' என்கிற போது அதைவிடக் குறைச்ச லில்லை என்று ரொம்பச் சின்னதாக ஒன்றைச் சொன்னாற் போலிருக்கிறது. நான் சொல்லப்போகிற கவிதையிலோ எல்லா ஒன்றுக்கும் சின்ன நம்பர்களாக வரும்.

'ஒன்றைவிடச் சின்ன பின்னங்களாக, முக்கால், அரை, கால், அரைக்கால், இருமா, மாகாணி, ஒரு மா, கீழரை என்று இருக்கிற எண்ணிக்கைகளை யெல்லாம் குறிப்பிட்டு

ஏகாம்ரநாதர் ஸம்பந்தமாக ஒரு வெண்பா பண்ணிக் காட்டும்' என்று மற்ற கவிகள் சாலஞ்ஜ் செய்தார்கள்.

'ஆசு கவித்வம்' என்பதாக உடனுக்குடன் கவி பாடும் வல்லமையை அகிலாண்டேச்வரியின் அனுக்ரஹத்தால் பெற்றிருந்த காளமேகம் கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் பாடிவிட்டார்.

> முக்காலுக் கேகாமுன் முன்னரையில் வீழாமுன்
> அக்கா லரைக்கால்கண்(டு) அஞ்சாமுன் – விக்கி
> இருமா முன் மாகாணிக் கேகாமுன் கச்சி
> ஒருமாவின் கீழரைஇன் றோது.

இதிலே முக்காலிலிருந்து, கீழரை வரை உள்ள எல்லா எண்களும் வந்துவிடுகின்றன. ஆனால் எல்லாம் வேறே அர்த்தத்தில்!

வ்ருத்தாப்யமும், யம பயமும், வியாதியும், சாவும் வருவதற்கு முன்பு கச்சி ஏகம்பனை இப்போதிலிருந்தே ஸ்தோத்ரம் பண்ணு; 'இன்று ஓது' என்பது வெண்பாவின் தாத்பர்யம்.

'முக்காலுக்கு ஏகா முன்' என்றால் இரண்டு காலோடு மூன்றாவது காலாகக் கழியைப் பிடித்துக்கொள்ளும் காலம் வருவதற்கு முந்தி என்று அர்த்தம். 'முன்னரையில் வீழா முன்' என்றால் 'முன்னுச்சி மயிரில் நரை ஏற்படுவதற்கு முந்தி'. 'முன்னரை' என்பதில் 'நரை'. 'அரை' இரண்டும் வந்து விடுகின்றன. 'அக்காலரைக்கால்கண்டு' என்பதில், கால், அரைக் கால் இரண்டும் வருகின்றன. 'அந்தப் பொல்லாத காலனின் அடிச்சுவடியைக் கண்டு' என்பது இதற்கு அர்த்தம். 'யமன் வருகிற தடயத்தைப் பார்த்து பயப்படுவதற்கு முன்' என்று தொடர்ந்து போகிறது. வயோதிகத்தில் கபம், ச்லேஷ்மம் என்று விக்கலும் இருமலும் ஏற்படும். 'அதற்கு முன்' என்கிறார் – 'விக்கி இருமாமுன்'. இங்கே 'இருமா' என்ற எண்ணிக்கை வந்து விடுகிறது. மாகாணி என்பதும் ஒரு எண். காணிப் பரப்புக்கும் பெரிசாக ஊருக்கு வெளியிலே ருத்ரபூமி (மயானம்) என்று விட்டிருப்பார்கள். அதைத்தான் 'மாகாணி'

என்று கவி சொல்கிறார். 'மாகாணிக்ககா முன்' – ருத்ர பூமிக்குப் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னாலே. 'ஒருமா' என்ற இலக்கத்தையே ஏக ஆம்ரமான ஒருமா ஆக்கிக்கொண்டு விடுகிறார். காஞ்சீபுரத்தில் இந்த 'ஒரு மாவின் கீழே வஸிக்கிறவரை'த்தான் 'கச்சி ஒரு மாவின் கீழரை' என்கிறார். அவரை, இப்பவே பிடித்து ஸ்தோத்ரம் செய்: 'இன்றோது'.

ஏகத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட நம்பர்களால் ஏகாம்ரரைப் பற்றிய நினைப்பில் கொண்டு சேர்த்து விடுகிறார்!

காஞ்சீபுரத்தில் வரதராஜா 'பேரருளாளப் பெருமாள்' என்று விசேஷமாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் பற்றி பிரஸித்தமாக இரு-சொல்லலங்கார ஹாஸ்யத் துணுக்கு இருக்கிறது.

'கஞ்சி வரதப்பா!' என்று காஞ்சீபுர வரதராஜாவை நினைத்து, வியாதியில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருத்தர் வாய்விட்டு அரற்றினாராம்.

பக்கத்திலே ஒரு சாப்பாட்டு ராமன் இருந்தான். அவனுக்குக் கொஞ்ச நாளாக ஜ்வரம். டாக்டர் சாதம் சாப்பிடக் கூடாது. கஞ்சி வேண்டுமானால் கொஞ்சம் குடிக்கலாம் என்று கண்டிப்புப் பண்ணியிருந்தார். 'கஞ்சி எப்போ வரும்? எப்போ வரும்' என்று அவன் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதனாலே, பக்கத்திலே இருந்தவர், 'கஞ்சி வரதப்பா' என்று சொன்னதை 'கஞ்சி வருகிறது அப்பா' என்று அவர் சொல்லுகிறாரென்று நினைத்து விட்டான். ஆள் யாரும் வரக்காணோமே என்பதால், 'எங்கே வரதப்பா?' என்றானாம்!

காஞ்சீபுர மத்தியில் ராணியாக இருக்கிற அம்பாளையும் கஞ்சி ஸம்பந்தப்படுத்தி ஓர் இரு – சொல்லலங்காரக் கவிதை இருக்கிறது.

மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது அதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால்: காமாக்ஷியம்பிகை கஞ்சி குடிக்க

மாட்டாள். ஏதோ கம்பைப் பொங்கிச் சோறாகப் போட்டாலும் சாப்பிட மாட்டாள். காய்கறி, அவியல், கூட்டு, ஊறுகாய் என்று ஏதாவது வியஞ்ஜனங்களையாவது இஷ்டப்பட்டு சாப்பிடுவாளா என்றால் அதுவும் மாட்டாள். அஞ்சு தலைப் பாம்புக்கு (பாம்புக்கு மரியாதை கொடுத்து 'பாம்பார் என்று சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் செய்யுளில் 'அரவம்' என்றில்லாமல் 'அரவார்' என்று வருகிறது. இப்படிப்பட்ட ஐந்து தலைப் பாம்புக்கு அம்பாள்) ஆறாவது தலையாக மானஸிகமாக ஆகிறாளாம்!

> கஞ்சி குடியாளே கம்பஞ் சோறுண்ணாளே
> வெஞ்சினங்க ளொன்றும் விரும்பாளே – நெஞ்சுதனில்
> அஞ்சுதலை யரவாருக்(கு) ஆறுதலை யாவாளே
> கஞ்சமுகக் காமாட்சி காண்.

கஞ்ச முகம் என்றால் தாமரைப் பூப்போலவுள்ள முகம், அம்பாள் முகம் அப்படி இருக்கிறது! கஞ்சி குடிக்காதவள், எதுவும் சாப்பிடாமல் கஞ்சத்தனமாயிருக்கிறாள் என்கிற மாதிரியும் த்வனிக்கிறது.

ஸரி, அம்பாளைப் பற்றி இப்படி ஏதோ அல்ப விஷயங்களைச் சொல்லி அப்புறம் ஆறுதலைப்பாம்பு என்று விஷமமாக முடித்தால் என்ன அர்த்தம்?

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் உங்களுக்கே புரிந்து விடும் – சிலதாவது!

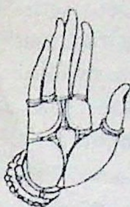
'கஞ்சி குடியாள்' என்றால் காஞ்சீபுரத்தில் குடி கொண்டிருப்பவள் என்று அர்த்தம். 'கம்பஞ்சோறு உண்ணாள்' என்றால் ஏகம்பன் என்றும் கம்பன் என்றும் சொல்லப்படும் ஏகாம்ரநாதனுக்கு நைவேத்யமாகிற சோற்றை உண்ணாதவள் என்று அர்த்தம். சிவாலயங்களில் முதலில் ஈச்வரனுக்கு நைவேத்யம் பண்ணிவிட்டு அப்புறம் அதையேதான் அவன் பிரஸாதமாக அம்பாள் முதலான மற்ற எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் நைவேத்யம் செய்வார்கள். மதுரையிலே மட்டும் மீனாக்ஷிக்கு முதலில் செய்துவிட்டு அப்புறந்தான் ஸுந்தரேச்வரர் உள்பட மற்ற

எல்லோருக்கும்! காஞ்சீபுரத்திலே நூற்றெட்டு சிவாலயங்கள் இருந்தபோதிலும் ஒன்றிலாவது அம்பாள் ஸன்னிதியில்லாமல், அந்தப் பராசக்தி எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் மேற்பட்ட பரப் ரஹ்ம ஸ்வரூபிணியாக காமாக்ஷி என்று தனிக்கோயிலில் வாஸம் செய்கிறாள்.★ அங்கே அவளுக்கென்றே தயார் செய் கிற நைவேத்யம்தான் அவளுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்படு கிறது. ஏகாம்ரேச்வரர் நைவேத்யம் அவளுக்கு வருவதில்லை. இதனாலே அவள் 'கம்பஞ்சோறுண்ணாளே!'

அவள் பரம ப்ரேமையே ஒரு ரூபமாக ஆனவள். நாம் பண்ணுகிற தப்புகளுக்கு, அபசாரங்களுக்கு நம் மேல் அவ ளுக்கு எத்தனையோ கோபம் கோபமாக வர வேண்டும். ஆனால் அவளுக்குக் கோபித்துக் கொள்வது என்றால் கொஞ் சங்கூடப் பிடிப்பதில்லை. 'வெஞ்சினங்கள் ஒன்றும் விரும் பாளே' என்றது இப்படி வெம்மையாக, அதாவது ரொம்ப உஷ்ணமாக, சினம் கொள்வதில் அவளுக்கு இஷ்டமே இல்லை என்று, அவளுடைய தயையை–க்ஷமையை (மன்னித்தருளும் மனப்பான்மையை) தெரிவிக்கிற வாசகமாக ஆகிறது. வயஞ் ஜனம் என்பதைத் தமிழ்ச் செய்யுளில் 'வெஞ்சினம்' என்று சொல்லலாம். அப்படிச் சொல்லும்போது காஞ்சி காமாக்ஷிக்கு வியஞ்ஜனமில்லாமல் சுத்தான்னம் மட்டும் நிவேதிக்க வேண்டு மென்று இருக்கிற அபிப்ராயத்தை இந்தப் பாட்டு சொல்லுவ தாகவும் ஆகும். அரவார் என்றால் ஹரனான சிவனைச் சேர்ந்த அடியார் என்று அர்த்தம். சிவபெருமானுக்கு ஐந்து முகங்கள் உண்டு. அதனால் அவர் 'அஞ்சுதலை அரன்' ஆகிறார். அவரை மனஸிலே வைத்து உபாஸிக்கிறவர்கள் 'நெஞ்சுதனில் அஞ்சு தலை யரவார்'. 'ஆறுதலையாவாள்' என்றால் 'ஆறுதலை அளிக்கிறவள்', 'ஆறுதலாக இருப்பவள்' என்று அர்த்தம். நெஞ்சத்தில் ஈச்வரனை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸாரக் கஷ்டம் தெரியாமல் ஆறுதலாக இருப்பவள் அம்பாள்!

'நெஞ்சுதனில் அஞ்சுதலை அறிவார்க்கு' என்கிற பாடத்தை வைத்துக் கொண்டால் 'மனஸிலே பயத்தை உடையவருக்கு' அம்பாள் அதைப் போக்கி ஆறுதல் தருகிறாள் என்று ஆகும். 'அஞ்சுதலை' – அஞ்சுதல், அச்சப்படுதல் என்பதை!

★ இதற்கான விருத்தாந்தத்தை அருள்உரை 15-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள காமாக்ஷியின் சரிதை என்ற உரையில் காணலாம்.

தாளும் கோளும்

காமாக்ஷி ஸகல கஷ்டத்தையும் நிவ்ருத்தி பண்ணிப் பரமானந்தத்தை அளிக்கிறவள். நமக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களுக்கு ஜ்யோதிஷ ரீதியில் நவக்ரஹங்களைத்தானே காரணமாகச் சொல்கிறார்கள்? இந்த நவக்ரஹ பாதிப்பு எதுவும் அவள் பாதத்தை ஸ்மரிக்கிறவருக்கு ஏற்படாது என்று பொருள் படுமாறு 'மூக பஞ்சசதி'யில் வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணி ஒரு ச்லோகம் இருக்கிறது.

'மூகபஞ்சசதி' என்பது ஞானம், பக்தி, சாக்த சாஸ்த்ர தத்வங்கள், காவ்ய ரஸம் எல்லாம் சேர்ந்ததாகக் காமாக்ஷியைப் பற்றி மூகர் என்பவர் அனுக்ரஹித்துள்ள ஐநூறு ச்லோகம் கொண்ட ஸ்தோத்ரம். இவற்றிலொன்றுதான் நவக்ரஹங்களில் ஒவ்வொன்றின் தன்மையையும் அம்பாளின் சரணாரவிந்தத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லும் சுலோகம்.

ததாநோ பாஸ்வத்தாம் அம்ருதநிலயோ லோஹிதவபு:
விநம்ராணாம் ஸௌம்யோ குருரபி கவித்வம் ச கலயந் ।
கதௌ மந்தோ கங்காதர - மஹிஷி காமாக்ஷி பஜதாம்
தம: கேதுர் - மாத:ஸ்தவ சரணபத்மோ விஜயதே ॥

(பாதார விந்த சதகம் - 59.)

ப்ரகாசிப்பதாலே 'பாஸ்வத்தாம்' என்று அந்தப் பாதத்தைச் சொல்கிறார். நவக்ரஹங்களில் முதலில் வரும் ஸூர்யனின் தன்மை இதுதானே? 'பாஸ்கரன்' என்றே அவனுக்கு ஒரு பேர். அம்பாள் சரணத்திலிருந்து அம்ருதம் கொட்டுகிறது. இதை 'அம்ருத நிலய' - என்கிறார். யோகிகள் சிரஸின் உச்சியில் அவளுடைய பாத பத்மத்தின் அம்ருதம் பெருகுவதில் அப்படியே 'உச்சி குளிர்ந்து' இருப்பார்கள். 'சரணாம்ருதம்'

என்றே சொல்வது வழக்கம். இதேபோல அம்ருதம் பெருக்கு கிற தன்மை சந்த்ரனுக்கு உண்டு. அதனால்தான் 'ஸுதாகரன்' என்று பெயர். 'லோஹிதவபு' என்று ச்லோகத்தில் இருப்ப தற்குச் 'சிவந்த ரூபமுள்ளது' என்று அர்த்தம். சிவப்பாயிருப் பதுதான் செவ்வாய். 'விநம்ராமாணாம் ஸௌம்ய:' – அந்தப் பாதத்திலே போய் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு அது ஸௌம்யமாயிருக்கிறது. மனஸுக்குப் பரம ஹிதமாக, ம்ருது வாக, சாந்தமாக இருப்பதெல்லாம் ஸௌம்யம். உக்ரதேவதை என்பதற்கு ஆப்போஸிட்டாக ஸௌம்ய தேவதை என்கிறோம். நேர் அர்த்தம் என்ன – 'ஸோம' என்ற சந்திரனிலிருந்து உண் டானதே 'ஸௌம்யம்'. நிலவு போலக் கோமளமாக, சாந்தமும் ஹிதமும் தருவதாக இருப்பதையெல்லாம் இதனால் ஸௌம் யம் என்கிறோம். ஸோமனுக்குப் புத்ரனாக உண்டானவன் புதன். அதனால் அவனுக்கு ஸௌம்யன் என்று பேர். அம்பாள் பாதம் 'குருரபி' – 'குரு: அபி' என்கிறார். 'குருவானதும்கூட' என்கிறார். குரு என்றால் குணவிசேஷத்தால் பெரியது என்று அர்த்தம். அதோடுகூட அந்தப் பாதம் க்ஷணகாலம் பட்டு விட்டால் திருவடி தீக்ஷையினாலே ப்ரஹ்மஞானமே ஸித்தித்து விடும்.

இப்படி ஞானம் தருவதாலும் அது குருவாயிருக்கிறது. குரு என்றால் வியாழன். குருவாரம் என்றே அந்தக் கிழமைக்குப் பேர். 'கவித்வம் ச கலயந்' – கவித்வத்தையும் அனுக்ரஹித்து விடுகிறது அம்பாள் பாதம். அம்பாளுடைய பாத தீர்த்தம் மூகனையும் (ஊமையையும்)கூட மஹாகவியாக்கிவிடுகிற தென்று ஆசார்யாளே சொல்லியிருக்கிறார்.★ இப்படி அவள ருளால் அருட்கவியாகி, ஒரு காலத்தில் தாம் மூகனாயிருந்ததை லோகமெல்லாம் அறிய வேண்டுமென்பதால் 'மூகர்' என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டவர்தான் இந்த ச்லோகத்தைப் பண்ணியிருப்பவரே! நவக்ரஹங்களில் கவித்வகாரன் வெள்ளிக் கிழமைக்குரிய சுக்ரன். குரு என்று வெறுமே சொன்னால் எப்படி அது தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதியைத்தான் குறிக் குமோ, அப்படியே 'கவி' என்று வெறுமே சொன்னால் அது அஸுர குருவான சுக்ராசாரியாரைத்தான் குறிப்பிடும். கவித்வ சக்தி அருளுவதால் அம்பாளின் பாதம் சுக்ரனாக இருக்கிறது.

★ 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' – ச்லோகம் – 98

'கதெள மந்த:' மிக மெதுவான நடை உள்ளது அம்பாள் பாதம். 'மந்தன்' என்று சனிக்கு ஒரு பேர். அது ரொம்ப மெதுவாக ஸஞ்சாரம் செய்யும் க்ரஹம். 'சனீச்வரன்' என்று சொல்வது தப்பு. மற்ற க்ரஹம் எதற்கும் இல்லாத ஈச்வரப் பட்டம் இதற்கு மட்டும் வருவதற்கு நியாயமில்லை. 'சனைச் சரன்' என்பதே சரியான வார்த்தை. 'சனை' – மெதுவாக 'சர' – ஸஞ்சரிப்பவன். அதைச் சுருக்கி சனி என்கிறோம். 'பஜதாம் தம: கேது:' – அம்பாள் பாதம் தன்னை பஜிக்கிறவர்களின் தமஸுக்கு உலை வைக்கும் தூமகேதுவாக இருக்கிறது. தமஸ் என்றால் இருட்டு, துக்கம், அஞ்ஞானமெல்லாம்தான் பெரிய இருட்டு. தமஸ் என்று ராஹுவுக்குப் பெயர். கேது என்பது ஒன்பதாவது க்ரஹமென்று எல்லோருக்கும் தெரியும்.

ச்லோகத்தில் ராஹுவின் தன்மை மாத்திரம் நேரே அம்பாள் பாதத்துக்கிருப்பதாகச் சொல்லாமல், ஆனாலும் 'தமஸ்' என்ற வார்த்தையையும் வைத்து, மற்ற எட்டு க்ரஹங் களையும் நேரே அந்தச் சரண ஸம்பந்தப்படுத்திச் சொல்லி யிருக்கிறது.

கொசுவும் கேசவனும்

லோகத்திலே ஒரு விஷயம் பாக்கியில்லாமல் எல்லாவற் றையும் பற்றி இப்படி அனேகக் கவிதைகள் சமத்காரமாக இருக்கின்றன. பரமாத்மாவிலிருந்து ஆரம்பித்து ஒரு சின்னக் கொசுவரையில் எதைப்பற்றியும் அர்த்த சித்ரமாகவும் சப்த சித்ரமாகவும் கவிகள் வினோத வினோதமாகப் பண்ணியிருக் கிறார்கள்.

பரமாத்மா, கொசு இரண்டையும் குறிப்பிடுவதாகச் சிலேடை, செய்துகூடக் கவிதை இருக்கிறது. ஒரு அர்த்தப்படி

ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறிக்கும்; இன்னொரு அர்த்தப் படி கொசுவைக் குறிப்பிடும்.

சக்ர – ப்ரமண – கரத்வாத்
குத்ருஷ்டிபிர் – தூரவர்ஜ்யமாநத்வாத் I
ச்ருத்யந்த – கேலநத்வாத்
மசக த்வாமேவ மாதவம் மந்யே II

'*சக்ர ப்ரமண கரத்வாத்*' – சுற்றிக் கொண்டேயுள்ள சக்ரத்தைக் கொண்ட கரத்தை உடையவர் மஹாவிஷ்ணு. சக்கரவட்டமாகச் சுற்றும் காரியத்தை ஓயாமல் செய்வது கொசு. '*கர*' என்பது விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்போது 'கை' என்று பொருள்படும். கொசுவைக் குறிப்பிடும்போது 'செய் வது' என்று பொருள்படும்.

'*குத்ருஷ்டிபி: தூர வர்ஜ்யமாநத்வாத்*' கெட்டநோக்குடை யவர்களால் நெருங்க முடியாமல் தூரத்தில் விலகியிருப்பவர் பகவான். '*குத்ருஷ்டிபி:*' என்றால் கண் வ்லிக்காரர்கள் என்றும் இன்னொரு அர்த்தம். கொசு என்றாலே கண்நோவுள்ளவர்கள் தூர ஓடி விடுவார்கள்.

'*ச்ருத்யந்த கேலநத்வாத்*' – 'ச்ருதி' என்றால் வேதம். 'ச்ருத்யந்தம்' என்றால் வேதாந்தமாகிற உபநிஷத். உபநிஷத் திலே பகவான் ஆனந்தமாக விளையாடுகிறார். கொசுவைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும்போது 'ச்ருதி' என்றால் காது. காது நுனி 'ச்ருத்யந்தம்'. கொசு நம்முடைய காதோரத்தில் வந்து 'ஒய்ங்' என்று சப்தம் பண்ணிக்கொண்டு விளையாடி ஹிம்ஸை பண்ணுகிறது!

'*மசக! த்வாம் ஏவ மாதவம் மந்யே*' – 'ஏ கொசுவே! உன்னையே நான் மாதவனாக நினைக்கிறேன்' என்று முடிக் கிறார்.

'சக்ர ப்ரமணம் பண்ணுவது, குத்ருஷ்டிக்காரர்களை தூரப் போகப் பண்ணுவது, ச்ருத்யந்தத்தில் விளையாடுவது என்ற காரியங்களை நீ செய்கிறபடியால் ஏ கொசுவே, உன்னையே மஹா விஷ்ணுவாக நினைக்கிறேன் – *மசக! த்வாமேவ மாதவம் மந்யே!*'

இப்போது இங்கேயும் கொசு பாட ஆரம்பித்துவிட்டது. எல்லாருக்கும் தூக்கமும் வந்துவிட்டது. இது வரையில் வேடிக்கை கேட்டதில் இரண்டும் தெரியவில்லை. இப்போது தூங்க வேண்டும் என்று படுத்துக் கொண்டால் கொசு ஹிம்ஸைதான் தெரிய ஆரம்பிக்கும். அனந்த சயனமாகப் படுத்துக் கொண்டு தூங்குகிற பகவான்தான் அந்தக் கொசு ரூபத்தில் வந்து காதிலே ரீங்காரம் பண்ணுகிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டால் கொஞ்சம் ஹிம்ஸையை மறக்கலாம். கொசுத் தொல்லையில் தூக்கம் வராவிட்டால் இந்தக் கவித்வ விசித்ரங்களை நினைத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் நிம்மதி பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

தெய்வ தத்வம்; தெய்வங்கள்

ஈசனின்றி இயற்கை இயங்குமா?

இதோ நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற மணையைப் பார்த்தவுடன் இதைப் பண்ணின ஒருத்தன் இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கிறீர்கள். அதோ அங்கே, இதே மரத்தால் ஆனதுதான் – 'ஆனது' என்ன? மரத்திலிருந்தே விழுந்ததுதான் – ஒரு கிளை கிடக்கிறது. அதைப் பார்த்தவுடன் ஒரு தச்சன் பண்ணியிருப்பதாக யாரும் நினைப்பதில்லை. ஏன்? இந்த மணையை ஒரு சீராக, ரெக்டாங்கிளாக (நீள் சதுரமாக) இழைத்திருக்கிறது. பூமியின் தூசு தும்பு படாதபடி பூச்சி பொட்டு ஏறாதபடி இதிலே கீழே கட்டைகள் அடித்திருக்கிறது. இம்மாதிரி இதிலே ஓர் ஒழுங்கு ஏற்பட்டிருப்பதாலும் உட்கார உபயோகமாகணும் என்ற பர்பஸில் (நோக்கத்தில்) இந்த மணையில் இந்த ஒழுங்கை உண்டாக்கியிருப்பதாலும் இதற்கு

ஒரு கர்த்தா இருக்கணும் என்று முடிவு செய்கிறோம். ஜடமான ஒரு மரப் பீஸ் தானாகத் தன்னை ரெக்டாங்கிளாக இழைத் துக்கொண்டு, கட்டை அடித்துக்கொண்டு மனுஷ்யாள் உட்கார ணும் என்ற பர்பஸை ஃபுல்ஃபில் பண்ணும்படியாக (நோக் கத்தை நிறைவேற்றுதாக) ரூபம் கொள்ள முடியாது என்பதால் புத்தியுள்ள ஒரு ஜீவன்தான் இதைச் செய்திருக்கணும் என்று தீர்மானிக்கிறோம்.

அங்கே கிடக்கிற கிளையோ முண்டும் முடிச்சுமாக இருக்கி றது. இந்த மணையில் இருக்கிற 'ஆர்டர்' அதில் இல்லை; அது எந்தப் பர்பஸையும் ஃபுல்ஃபில் பண்ணவுமில்லை. அதனால் அதிலே ஒரு ஜீவனின் புத்தி விலாஸத்தை நாம் நினைப்ப தில்லை.

அந்த மரத்துக்கு அடியிலே மாவடு அதுபாட்டுக்கு ஆர்டரு மில்லாமல், பர்பஸுமில்லாமல் உதிர்ந்து கிடந்தால், யாரோ அதைக் கொட்டினதாக நாம் நினைப்பதில்லை. தானே விழுந்தி ருக்கிறது என்றே புரிந்து கொள்கிறோம். அதுவே, அந்த மாவடுவையெல்லாம் அங்கே குவித்து வைத்திருந்தால், குவிப்பு என்ற ஆர்டரில் மாவடுக்களை அமைத்த ஒருவன் இருந்தாகணும்; அவன் அதை வீட்டுக்குக் கொண்டு போவது, அல்லது விலைக்கு விற்பது அல்லது ஃப்ரீயாக வினியோகிப் பது என்ற ஏதோ ஒரு பர்பஸுக்காக குவித்திருக்க வேண்டு மென்று தீர்மானிக்கிறோம்.

ஆர்டர் இல்லாமலேகூட பர்பஸ் இருப்பதுண்டு. ஒரு வீட்டில் துணிமணி, பாத்திரம், பண்டம், புஸ்தகம் கிஸ்தகம் எல்லாவற்றையும் வாரி இறைத்து ஒரே டிஸ்-ஆர்டராக இருந்தாலும், திருடிவிட்டு ஓட்டம் பிடிக்க வேண்டும் என்ற பர்பஸுக்காகத் திருடர்கள் இப்படிப் பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

மொத்தத்தில் ஆர்டரோ, பர்பஸோ இரண்டுமோ இருந்து விட்டால் அது புத்தியுள்ள ஒரு ஜீவ சக்தி பண்ணின காரியம்; ஜடமே பண்ணிக் கொண்டதில்லை என்று இன்ஃபர் (அனுமா னம்) செய்கிறோம்.

இப்போது யாரும் பண்ணினதாகத் தோன்றாத அந்தக்

கிளை, அதற்கு மூலமான தாவர வர்க்கம் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆலோசிக்கலாம். முண்டும் முடிச்சுமாயிருக்கிற அந்தக் கிளைக் குள், நமக்குள் ரத்தக் குழாய் ஓடுகிற மாதிரி பூமிக்குள்ளிருந்து ஜலத்தை உறிஞ்சி எடுத்துக்கொண்டு போகிற அதி நுட்பமான குழாய்கள் ஆச்சரியமான ஒழுங்கோடு, அதாவது ஆர்டரோடு, நேற்றைக்கு அது மரத்தில் அங்கமாயிருந்த வரையில் வேலை பண்ணிக் கொண்டிருந்தன – மரம் வளர வேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்காக. இந்த முண்டு முடிச்சிலே ஸில்க் மாதிரித் துளிர் உண்டாகிறது. இலையில் ஓடுகிற நரம்புகளில் எத்த னையோ ஆர்டர்; அது 'க்ளோரோஃபில்' என்கிற பச்சைய மான ஜீவ ஸத்தை உண்டு பண்ணும் பர்பஸையும் ஸெர்வ் பண்ணுகிறது. முண்டு முடிச்சிலேதான் பரம மிருதுவான புஷ்பம் உண்டாகிறது.

தாவர வர்க்கத்தில் பூச்செடி, பழமரம் என்று இரண்டு சொல்கிறோம். பூச்செடி பழம் கொடுக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் பழ மரத்துக்குப் பூ இல்லாமலில்லை. அத்தி, பலா மாதிரி அபூர்வமான வனஸ்பதி ஜாதி தவிர.

இந்தப் பூச்செடி, பழ மரம் என்ற இரண்டும் எத்தனை ஸாமர்த்தியமாகத் தங்கள் தங்கள் இனத்தை விருத்தி பண்ணிக் கொள்கின்றன என்று பார்த்தால் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. பூச் செடியில் அழகாகப் புஷ்பம் உண்டாகிறது. அதன் டிஸைன் களில் அலாதி ஆர்டர். அதுமட்டுமில்லை; பர்பஸூம் இருக் கிறது. மனுஷ்யனின் ரஸிக உணர்ச்சியைப் பூர்த்தி செய்வதோடு செடிக்கே பயன் தருகிற பெரிய பர்பஸ்! இந்த அழகிலேதான் தேனீ வசீகரமாகி வந்து தேன் குடிக்கிறது. அதற்கு ஆஹாரம் கொடுக்கிற பர்பஸூக்குள்ளேயே ரஹஸ்யமாக, அதைவிடப் பெரிய இன்னொரு பர்பஸூம் ஃபுல்ஃபில் ஆகிறது. தேனீ செய்கிற மகரந்தப் பரிவர்த்தனையினால்தான் இந்தச் செடி இனவிருத்தி பெறுகிறது. இப்படி இதிலே ஜட வஸ்து பண் ணவே முடியாததான, ரொம்பவும் புத்திபூர்வமான 'ட்ரிக்' வேறே இருக்கிறது!

இன்னொரு வேடிக்கைகூட: ரொம்பவும் வர்ண விசித்திர மில்லாத பூவாகச் சிலது உண்டாகின்றன; அவை தேனீயை ஆகர்ஷணம் பண்ணுவதற்காக ஏகப்பட்ட வாஸனையை வைத்

துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஸுகந்தம் நிறைய இருக்கிற மல்லிகை, மகிழம், சம்பங்கி, மனோரஞ்சிதம் மாதிரிப் புஷ்பங் களில் கலர் விசித்ரம் இல்லை. கலர் விசித்திரம் நிறைய இருக் கும் கனகாம்பரம், துலுக்க சாமந்தி, காகிதப்பூ வகைகள் முதலி யவற்றில் வாஸனை இல்லை. தேனீயை இழுக்க ஏதோ ஒரு ட்ரிக் போதும், இரண்டும் வேண்டாம் என்று இதிலே ஒரு எகானமி (சிக்கனம்) வேறே! (ரோஜா மட்டும் விதி விலக்கு) ஜட வஸ்து இப்படியெல்லாம் கெட்டிக்கார ப்ளான் போட்டு அதன் பிரகாரம் பண்ண முடியுமோ?

இன்னொரு வேடிக்கை கூட! நேச்சர் - இயற்கை என்று சொல்வதில் நிறைய 'வெரைய்டி', தினுசுதினுசாகப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற காவிய புத்தி யதேஷ்டமாகத் தெரிகிறது. வாஸனைப் பூ-கலர்ப்பூ வித்யாஸம் போலவே கார்த்தாலே பூக்கிறது - ராத்திரி பூக்கிறது என்று ஒரு வித்யாஸம். இதிலே ராத்திரி பூக்கிறதுதான் அந்த வேளையில் கண்ணுக்குத் தெரி யும்படியாக வெள்ளை வெளேரென்று மல்லிகை ஜாதிகள், பன்னீர்ப்பூ, ராமபாணம் என்கிற நில சம்பங்கி, இப்படி இருக்கின்றன!

ஓர் அணுவுக்குள் மத்ய ந்யூக்ளியஸைச் சுற்றிப் பரமாணுக் கள் பஹு வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து ஸூர்ய னைச் சுற்றி க்ரஹங்கள் ஓடுகிறவரை ஒவ்வொன்றும் மாறுத லில்லாமல் விதி ப்ரகாரம் நடப்பதைப் பார்க்கும்போது வெறும் ஜட சக்தியான ஒரு இயற்கையால்தான் இதெல்லாம் ஆகிறதென்று தோன்றிவிடுகிறது. ஆனால் இப்படி அணுவி லிருந்து அண்ட கோளங்கள்வரை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி யாக, வெவ்வேறாகத்தானே விதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன? இப்படி எத்தனை வெரைட்டியான விதிகள்? அது மாத்திர மில்லை. ஒவ்வொரு வர்க்கத்திற்கும் ஒரே விதி என்று இருக்கும் போதுகூட, அதற்குள்ளேயே விதிவிலக்கு என்று ஒவ்வொன்று மாறுதலாகவும் இருந்து விடுகிறதே! த்ருஷ்டாந்தமாக இப்போது சொன்ன வ்ருக்ஷ வர்க்கத்திலேயே ஒரு மாறுதலாகப் பூ இல்லாமல் காய்க்கிற வனஸ்பதி வகையும் இருக்கிறதே! இதையெல்லாம் ஆலோசிக்கும்போது இயற்கை என்பது ஏதோ ஜட சக்தி இல்லையென்றும், ரஸ வைசித்ரியத்தில்

குதூஹலிக்கிற ஜீவனுள்ள ஒரு மஹா பெரிய புத்தி சக்திதான் என்றும் தெரிகிறதோல்லியோ?

பழமரம், பூச்செடி என்று இரண்டு சொல்லி, பூச்செடி எத்தனை ஸாமர்த்தியமாக ஸந்ததியை விருத்தி பண்ணிக் கொள்கிறதென்று சொன்னேன். பழமரத்தில் மனுஷ்யனுக்கு ருசியான பழம் கிடைக்கிறது. இது ஒரு பர்பஸ். இதற்குள் திரிசமனாக இன்னொரு பர்பஸ். இதே மாதிரிப் பழம் பின் ஸந்ததிக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற நம்முடைய ஸ்வய ஸம்பந்த லாபத்துக்காகப் பழத்துக்குள் இருக்கிற கொட்டையை நடுகிறோம்; இதிலேயே அந்த மரம் தன் ஸந்ததியை விருத்தி பண்ணிக்கொள்கிற அதன் ஸ்வய லாபமான பெரிய பர்பஸூம் ஃபுல்ஃபில் ஆகிறது.

இப்படி ஆலோசித்துப் பார்த்ததில் என்ன தெரிகிறது? 'ஜடவஸ்து தானாக ஒழுங்கை (Order), நோக்கத்தை (purpose) ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியாது; அதனால் மரத்தை மணையாகப் பண்ண ஒரு தச்சன் இருக்க வேண்டும்' என்ற நம்முடைய Premises-ன் (அடிப்படைக் கொள்கையின்) படியே, அந்த மரத்தைப் பண்ணவும் ஒரு மஹா பெரிய தச்சன் இருந்தாக வேண்டும் என்று தெரிகிறது! நாம் பண்ணுவதை விட இன்னும் பெரிய ஆர்டரோடு, இன்னம் பெரிய பர்பஸ்களுக்காக இந்த மரம் இருக்கிறதால், நம்மைவிட மஹா கெட்டிக்காரனான தச்சன் அவன் என்றும் தெரிகிறது! நாம் செய்கிறதையெல்லாம் அப்பட்டமாகக் காட்டி, டெமான்ஸ்ட்ரேட் பண்ணுகிறோமென்றால் நம்மைவிடப் பரமாத்புதங்களைப் பண்ணும் அவனோ இத்தனையையும் பரம ரஹஸ்யமாகப் பண்ணித் தன்னுடைய ஸூக்ஷ்மமான ரஸானுபவத்தைக் காட்டுவதோடு, பண்ணுகிற தன்னையே ஒளித்துக் கொண்டு நம்முடைய கெட்டிக்காரத்தனத்தையெல்லாம் அசட்டுத்தனமாக்கி விடுகிறான்!

மனுஷ்யன் தின்னாத வேப்பம் பழம் என்றால் அதைத் தின்ன ஒரு காக்கா ஜாதியை அதோடு பிணைக்கிறான். அந்தக் காக்கா மனுஷ்யனைப் போலக் கொட்டையை நட்டு அந்த விருக்ஷத்தின் இன விருத்தியை செய்யாது என்பதால் அது எச்சமிட்டே கொட்டை வேறே இடத்தில் (இந்த மரத்தின்

நிழலில் வாடாமலிருப்பதற்காக வேறே இடத்தில்) முளைக்கும் படிப் பண்ணுகிறான்.

நாம் வெளியே விடுகிற கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடை மரம் உள்ளே இழுத்துக் கொள்வது; அது பதிலுக்குத் தருகிற தித்திப்புப் பழத்தை நாம் சாப்பிடுவது; அதையே நாம் எருவாக மாற்றி மறுபடி அதற்குத் தருவது என்றிப்படிப் பல இனங்களை, ஜீவ-ஜடங்களை, ஒன்றுக்கொன்று உபயோக மாகக் கோத்து வைத்திருக்கிறான்.

இப்படியே எண்ணி முடியாத மர வர்க்கங்கள், மலைகள், ஸமுத்ரங்கள், லோகங்கள், நக்ஷத்ரங்கள், க்ரஹங்கள் எல்லாமும் அத்யாச்சரியமான ஒழுங்கோடு ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்து ஏராளமான உத்தேசங்களைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொண்டிருப்பதை நினைத்துப் பார்த்தால், இயற்கை, இயற்கை என்று ஜடமாகச் செயல்படுவது ஜீவ சைதன்யமான ஈச்வர லீலைதான் என்று எப்படித் தெரியாமல் போகும்!

நவநீத க்ருஷ்ணன்; வடபத்ரசாயி

'நவநீதம்' என்றால் புதுசாக எடுத்தது என்று அர்த்தம். 'நவ' - புதுசாக; 'நீதம்' - எடுக்கப்பட்டது. புத்தம் புதுசாகக் கார்த்தால வேளையில் பசும் பாலில் உறைகுத்தி ஸாயங் காலமே அந்தத் தயிரைச் சிலுப்பி எடுக்கிற வெண்ணெய்தான் நவநீதம். முதல் நாள் ராத்ரி உறை குத்தி மறுநாள் வெண்ணெய் எடுக்கிறது 'பழம்பற்று' என்கிற மாதிரிதான். ராவேளையில் ஸூர்யனுடைய பரிசுத்தி செய்கிற வெளிச்சம் இல்லாத தாலேயே ராத் தங்கின பண்டம் அவ்வளவு ச்லாக்யமில்லை என்பது.

நாமெல்லாம் பசுக்கள். நம் மனஸு வெள்ளை வெளே ரென்று பாலாக இருக்கணும். அப்போதுதான் கன்னங்கரே

லென்று இருக்கிறதால் கிருஷ்ணன் என்றே பேர் வைத்துக் கொண்டவன் நம்மிடம் வருவான். அது வெறுப்பைத் தருகிற கறுப்பு அல்ல; மோஹத்தை உண்டாக்குகிற மேகத்தின் கறுப்பு: கனச்யாம், கனச்சயாம் என்கிறபோது 'கன என்றால் 'மேகம்' என்றே அர்த்தம். 'கார்வண்ணன்' என்று சொல்வார்கள். மேகம் எத்தனைக்கெத்தனை கறுப்போ அத்தனைக்கத்தனை அதிக ஜலத்தைக் கொட்டும். அந்த ஜலம் கறுப்பாகவா இருக்கிறது? இப்படிப் பரம பிரேம தாரையைப் பிரவாஹ மாகக் கொட்டுகிறவனே கிருஷ்ணன். அடர்ந்த மேகத்திலிருந்தே மஹா ஜ்யோதிஸ்ஸான மின்னல்கள் தோன்றுகிற மாதிரி, ஞானப்பிரகாசம் பளிச்சுப் பளிச்சென்று வெட்ட கீதாசாரியனாக இருக்கிறான் அந்தக் கொண்டல் வண்ணன். இப்படியே அவன் வெளியே கபடும், சூதும், மாயமுமாகத் தெரிந்தாலும் நாம் மனஸைப் பால் வெளுப்பாக்கிக் கொண் டால் பரம சுத்தமான ப்ரேமையோடு நம்மைப் பாலிக்க, கோபாலனாக வருவான்.

அப்படியே அந்தப் பாலை எடுத்துக் குடிப்பதில்லை அவன். அது தயிராகி அதிலிருந்து புத்தம் புது வெண்ணெய் எடுத்தாகணும். அந்த நவநீதத்தை உண்ணத்தான் வருவான்; அதுவும் திருட்டுத்தனமாக!

பக்தி தாபத்திலே வெள்ளை மனஸைக் காய்ச்சினால் அது பொங்கும். அப்புறம் இந்த உணர்ச்சி வேகம் அடங்க அதைக் கொஞ்சம் ஆற்றி சாந்தத்தை உறை குத்தணும். பால் ஓடுகிறது போல, ஆடுகிறது போலத் தயிர் ஓடுவதில்லை, ஆடுவதில்லை. அப்படியே கெட்டியாக, சாந்தமாக இருந்து விடுகிறது. அவனுக்குச் சாந்தமும் வேணும்; லீலையின் சலனமும் வேண் டும். அப்போதுதான் முடிவிலே சாந்தத்திலேயே எல்லா சலனமும் அடங்கியிருப்பதும், அத்தனை சலனத்துக்கும் அடிப் படையாக சாந்தமே இருந்து கொண்டிருப்பதும் தெரியும். உபநிஷத்தே 'ச்யாமாத் சபளம், சபளாத் ச்யாமம்' என்று இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்கிறது.*

அதனால் ஓடாமல் ஆடாமல் சாந்தமாக இருக்கிற தயிரைப் போட்டுக் கடை கடை என்று கடைய வேண்டியிருக்கிறது. ஹ்ருதயப் பானைக்குள் இருக்கிற தயிரில் ஸத்யத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை (இதை ஞான விசாரம்

---

* சாந்தோக்யம் 8.13.1

ஆத்ம விசாரம் என்பார்கள்) மத்தாகப் போட்டு, ஒருமுக சிந்தனை என்ற கயிற்றால் கடைந்தால் பூர்ணத்வம் என்ற வெண்ணைய் வரும். அதைத் துளிக்கூடப் பழசாகிவிடாமல், அது நவநீதமாக இருக்கிறபோதே வந்து எடுத்துக் கொண்டு விடுவான். பூர்ணத்வம் இந்த நம்முடைய சரீரப் பானைக்குள் எப்படி இருக்க முடியும்? அதனால் பூர்ணனான அவனிடமே போய்விடும். தனியாக நாம் என்று ஒன்று இல்லாமல் அவனுக்குள் அவனாகவே போய்விடுவோம் என்று அர்த்தம்!

திருட்டுத்தனமாக எடுத்துக் கொள்கிறான் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? பகவான் ஸாதாரண அதிதி மாதிரி வந்தால் அவனை வேறேயாக வைத்து ராஜோபசாரம் பண்ணி 'conscious ஆகத்தானே (புத்தி பூர்வமாகத்தானே) வெண்ணெ யைத் தருவோம்? அப்படிப் புத்தி பூர்வமாக நம்மை அவனிடம் சரணாகதி பண்ணிக்கொள்ள நமக்கு அப்போது புத்தி வருமோ, வராதோ? 'சரணாகதி பண்ணுகிறேன்' என்கிற போதே அப்படிச் சொல்கிற ஒரு 'நான்' தனியாக வந்துவிடு கிறதே! இதனால்தான் நமக்குத் தெரியாமல் நாம் unconscious ஆக இருக்கிறபோதே நம்மை எடுத்துக் கொண்டால்தான் உண்டு என்று திருடனாக வருகிறான்!

வெண்ணெய் ப்ரப்பிரம்மம் மாதிரி. சுத்த ஸத்வ வெளுப் பாக இருப்பது. துளி உருக்கினால், அந்த வெளுப்பும் போய் ஸ்படிகம் மாதிரி colourless ஆகிவிடுகிறது. 'வெண்ணெய் என்பதில் 'வெண்' என்கிற அடையாளமும் போய் 'நெய்' மாத்திரம் நிற்கிற நிலை. எந்தக் கலரிலும் அது சேராது. அதன் ருசியும் இப்படித்தான். மதுரம், மதுரம் என்று சொன்னாலும் வெண்ணெய் வாஸ்தவத்தில் தித்திப்பு இல்லை – சர்க்கரை, தேன் மாதிரி இல்லை. ஷட்-ரஸம் என்கிற ஆறு சுவைகளில் அது எதுவும் இல்லை. அதன் கலர், ருசி எல்லாம் சாந்தம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஸம்ஸார ஆட்டம் போக, எதிர்த் திசையில் பலவிதமான ஸாதனைகளில் அழுகை, மயிர்க்கூச்சு, பாட்டு, நர்த்தனம் என்று ஒரே ஆட்டமாக ஆட்டிச் சிலுப்பிய பின் உண்டாகிற இந்தப் பரம சாந்தத்தை நாம் அடைகிறபோது நம்மைத் தனக்குள்ளேயே கொண்டு போய் வைத்துக்கொள்கிற பரமாத்மாதான் கிருஷ்ணன்.

வெண்ணெய் ஜலத்திலிருந்து கொண்டே அதில் ஒட்டாம லிருக்கிற மாதிரி - பால் ஜலத்தோடு அப்படியே கலந்துவிடும்; அப்படியில்லாமல் வெண்ணெய் தனியாக மிதக்கிறதே, அந்த மாதிரி - நாம் லோகத்திலிருந்து கொண்டே அதில் ஒட்டாம லிருந்தால் நம்மை அவன் எடுத்து அப்படியே முழுங்கித் தனக்குள் வைத்துக் கொண்டு விடுவான். ஆக நம் உள்ளம்தான் அவனுக்கு வேண்டிய வெண்ணெய். 'நவநீத சோர், சித்த சோர்' என்று இரண்டு விதமாயும் அவனையே சொல்வதால் என்ன ஏற்படுகிறது? நம் சித்தம்தான் அவன் அபஹரிக்கக்கூடிய நவநீதமாக மாற வேண்டும் என்றே ஏற்படுகிறது.

இப்படி ஒரே திருட்டு விளையாட்டு, பரக்கப் பரக்க ஒவ்வொரு இடைச்சி வீட்டுக்குள்ளும் ஓடி, உறியிலே ஏறி தாழி உடைத்து நிர்தூளி பண்ணுகிற விளையாட்டு செய்கிறவனே ஸா...துக் குழந்தையாக ஆலிலை மேலே படுத்துக் கொண்டி ருக்கிறது! கோகுலத்திலா இப்படி ஆலிலைப் படுக்கைபோட்டு வைத்திருந்தது? இல்லை. க்ருஷ்ணனாக மதுராவிலே அவதாரம் பண்ணி நடத்தின கதையில் அவன் ஆலிலைப் படுக்கையில் படுத்துக் கொள்ளவில்லை. வேறே எப்போதோ மார்க்கண்டே யருக்குத் தன் மாயா விலாசத்தைக் காட்டுவதற்காக ப்ரளயத் தைக் காட்டினான். அந்தப் ப்ரளய வெள்ளத்திலே தான் ஒரு ஆலிலை மேலே படுத்துக் கொண்டு குழந்தையாகத் தர்சனம் தந்தான்.

ஆல மரத்தின் கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு ஞானோபதேசம் பண்ணுகிறவர் பரமேச்வன்; வட வ்ருக்ஷ மூல நிவாஸி. மஹாவிஷ்ணு ஆலிலை மேலே படுத்துக் கொண்டு ஞான உபதேசத்துக்கு நேர் ஆப்போஸிட்டாகத் தோன்றும் மாயா விலாஸத்தைக் காட்டுகிற வட பத்ரசாயி. மாயா விலாஸத்தைக் காட்டியே ஞானம் கொடுத்து விடுகிறார்! ப்ர-லயம் என்பதாக அத்தனை மாயா லோகமும் ஸ்ருஷ்டியும் தன்னிலே லயித்துப் போய் விடுவதைத்தானே காட்டுகிறார்! மாயையிலிருந்து நம்மை விடுவித்து முக்தி தரவே இப்படித் தர்சனம் தருகிறார். அதனால்தான் இந்த அவஸரத்திலே (ரூப பேதத்திலே) அவரை 'முகுந்தன்' என்பது. 'முகுந்தன்' என்றால் முக்தி தருகிறவன் என்று அர்த்தம்!

கராரவிந்தேந பதாரவிந்தம் முகாரவிந்தே விநிவேசயந்தம் ।
வடஸ்ய பத்ரஸ்ய புடே சயாநம் பாலம் முகுந்தம்
மநஸா ஸ்மராமி ॥

'தாமரைப் பூ மாதிரி இருக்கிற கால் கட்டை விரலைத் தாமரைப் பூ மாதிரியே இருக்கிற கையினால் பிடித்திழுத்து தாமரைப் பூ மாதிரி இருக்கிற வாய்க்குள்ளே போட்டுக் கொண்டு ஆலிலை மேல் சயனித்திருக்கும் குழந்தை முகுந்தனை முழு மனஸோடு ஸ்மரிக்கிறேன்' என்று அர்த்தம்.

கால் கட்டை விரலை எதற்காக வாயில் போட்டுக் கொண்டு சப்ப வேண்டும்?

மாந்தாதா என்று ஸூர்ய வம்சத்தில் ராமருக்கு ரொம்பவும் முந்தி ஒரு ராஜா இருந்தார். அவர் நேராக அவருடைய தகப்பனாரிடமிருந்து பிறந்துவிட்டார். அதனால் அவருக்குப் பால் கொடுப்பதற்கு அம்மா இல்லை. அந்த ஸமயத்தில் இந்த்ரனே, 'நான் கொடுக்கிறேன் – மாம் தாதா' என்று சொல்லிக் குழந்தையின் கைக் கட்டை விரலை எடுத்து அதன் வாய்க்குள் வைத்தான். மனுஷ்ய சரீரத்தில் ஒவ்வொரு அங்கத் திலும் ஒரு தேவதை வஸிப்பதில், கைக்கு உரிய தேவதை இந்த்ரன்தான். தான் சாப்பிட்டிருக்கிற அம்ருதம் இந்தக் கையின் கட்டைவிரலால் குழந்தையின் வாய்க்குப் போகும்படி இந்த்ரன் அனுக்ரஹித்தான். அனேகக் குழந்தைகள் வாயில் விரல் போட்டுக் கொள்வது அதனால்தான்.

ஆனால் இங்கே பகவான் வாயில் போட்டுக் கொண்டிருப் பது கைக் கட்டை விரல் அல்ல; கால் கட்டை விரல். அவர் சரீரத்தில் இன்ன இடமென்றில்லாமல் தலையோடு கால் அம்ருத மயமானவர். 'அம்ருதவபு:' என்றே (விஷ்ணு) ஸஹஸ்ர நாமத்தில் பெயரிருக்கிறது. அதனால் இந்திராதி தேவர்கள் கையால் செய்வதைத்தாம் காலால் செய்ய முடியும் என்று காட்டுகிறாற் போலக் கால் விரலைச் சப்பிக் கொண்டிருக் கிறார். 'சாப்பிடுவது ப்ரம்மம், சாப்பிடப்படுவதும் ப்ரம்மம், சாப்பாடு போடுவதும் ப்ரம்மம்' என்பது மந்த்ரம். அந்த உண்மையையும் நிரூபித்துக் காட்டுகிறார். தன் விரலைத் தானே வாயில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டும் கொள்கிறார்.

அப்படியே சாப்பிடவில்லை; சப்புகிறார்; சப்பிடுகிறார்!

இடது கால் கட்டை விரல்தான் அவர் சப்புவது. நடராஜா வின் தூக்கிய திருவடியும் இடதுதான்.

பகவானைப் போல சரீரம் பூரா அம்ருதய மயமாக நாம் இல்லாவிட்டாலும் நமக்கும் இடது பக்கத்தில் சந்த்ரநாடி என்று ஒன்றை அவர் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார். சந்த்ரன் அமிரு தம் பெருக்குகிறவன். அனுஷ்டானம், யோக ஸாதனை செய் தால் சந்த்ர நாடியிலே அம்ருதம் ஓடுவது தெரியும். அதைக் காட்டவுந்தான் இடக்கால் கட்டை விரலை ருசி பார்க்கிறார்!

கால் மட்டமானது, இடது பக்கம் மட்டமானது என்றெல் லாமில்லாமல் எல்லாம் உசத்தி, எல்லாம் அம்ருதம் என்று காட்டுகிறார்.

இப்படி அவருக்குள்ளேயே அம்ருதம். அவரே அம்ருதமாயி ருந்தும் வெளியேயிருந்து வெண்ணெயைத் திருடிச் சாப்பிட்டு விட்டு அடி வாங்கிக் கொண்டு அதற்காகப் பொய் சொல்லிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறாரென்றால், இது மட்டத்திலும் மட்ட மான நம்முடன் விளையாடி லீலாம்ருதமும் ப்ரேமாம்ருதமும் கொடுக்க வேண்டும் என்ற க்ருபாம்ருத ஸாகரமாக அவர் இருப்பதால்தான்!

எப்போதோ ப்ரளயத்தில் வடபத்ரசாயியாக வந்தவனை நவநீத க்ருஷ்ணனாக எப்படிச் சொல்லலாம்? யோசித்தால் இதற்குக் காரணம் தெரிகிறது. மஹா விஷ்ணுவுக்கும் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கும் துளிக்கூட வித்யாஸமே சொல்லப்படாது. 'அவதாரம்' என்று சும்மாவுக்காகத்தான் சொல்லுகிறது; அவர் அசல் மஹா விஷ்ணுவேதான். 'க்ருஷ்ணஸ்து பகவாந் ஸ்வயம்'●. இன்னம் சொல்லப் போனால், மஹாவிஷ்ணு என்று சொல்வதும் கூட அவரைக் குறுக்குவதுதான்! அவரே தம்மை★ 'ஆதித்யானாம் அஹம் விஷ்ணு: – ஆதித்யர்களுக் குள் நான் விஷ்ணு' என்கிற மாதிரி 'ருத்ராணாம் சங்கரச்

● பாகவதம் 1.3.28

★ கண்ணனின் இம்மொழிகளை கீதையின் விபூதியோகம் பத்தாம் அத்யாயத்தில் காணலாம்.

சாஸ்மி' 'ருத்ரர்களில் நான் சங்கரன்' என்று சிவ ரூபமாகவுந் தான் சொல்லிக் கொள்கிறார். 'ராமன், ஸ்கந்தன் எல்லாமே நான்தாண்டா' என்கிறார். 'நான் நான்' என்று எல்லோர் ஹ்ருதயத்தில் இருப்பதும் தான் தான் என்றே ஆரம்பிக்கிறார். 'என்னையன்றி சராசரம் எதுவும் கிடையாது' என்று ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவேதான் தம்மைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறார்.★ – அதனால்தான் கிருஷ்ண பரமாத்மா என்றே அவரைச் சொல்வதும் 'பூர்ணம் ப்ரஹ்மம ஸநாதநம்' என்பதும்.

ஆகையால் பால ரூபத்திலே வந்து மனஸைக் கொள்ளை கொள்வது முக்கியமாக க்ருஷ்ணருடைய கார்யமாயிருப்பதால், இப்படிப் பச்சைக் குழந்தையாய் அவர் பச்சையிலை மேலே மனமோஹனமாக மிதக்கிறபோது அவரை க்ருஷ்ணனாகவே நினைக்கிறோம்!

அம்ருதத்தை உண்டு காட்டுவதாலேயே, நமக்குள்ளே, அவர் அம்ருதத்தை ஊட்டி விடுவதால் நாம் சாவிலிருந்து விடுபட்டு அமரத்தன்மை பெறுகிறோம். அதனாலேயே அவரை இந்த ரூபத்திலே அமரமான முக்தி தரும் முகுந்தனாகச் சொல்லுவது. இந்த முகுந்த நாமாவும் முக்யமாக க்ருஷ்ணனுக்குத் தானுண்டு.

'பீஷ்ம முக்தி ப்ரதாயகாய நம:' என்று அவருக்கு அஷ்டோத்தர(சத)த்தில் அர்ச்சனை பண்ணுகிறோம். ராமர் கூடத்தான் ஜடாயுவுக்கு மோக்ஷம் தந்தார். ஆனாலும் முகுந்தன் என்றாலே க்ருஷ்ணன் என்று ஏன் ஆக வேண்டும்? ஏன் அப்படி என்றால் க்ருஷ்ண பரமாத்மாதான் அதி பால்யத்திலே அவரை மனஸறிந்து கொல்லணும் என்று வந்த பூதனை அப்புறம் கடைசியிலே, அவருடைய அவதார காரியம் பூர்த்தியான முடிவு கட்டத்திலே, அவர்மேலே அறியாத்தனத்தால் அம்பு போட்டு அவர் சரீர யாத்ரையை முடிக்கும்படிப் பண்ணின ஜரா என்கிற வேடன்; இரண்டுக்கும் நடுவிலே அவரைப் பொது ஸபையில் வாயில் வந்தபடியெல்லாம் தூஷித்த சிசுபாலன் ஆகியவர்களுக்குக்கூட முக்தி அளித்த பரம க்ருபா மூர்த்தி.

ஒரு அவஸரத்திலே வெண்ணெய் தின்கிறார் – ம்ருக வர்க்கத்திலே மிக உயர்ந்த பசு தருகிற பால் காய்ந்து

(அதாவது முதிர்ந்து) தயிராகி அப்புறமும் கனிந்து முதிர்ந்து கடைசியில் நவநீதமாகிறது. இதை ஆஹாரம் பண்ணுகிறார். ஆஹாரம் மாதிரியே சயனமும் ஒரு ஆதாரத் தேவை. இவற்றை அசனம், சயனம் என்பார்கள் அசனம் நவநீதம். சயனம் ஆலிலை (இப்போதும் அசனத்தை விடாமல் கால் கட்டை விரலை ருசி பார்க்கிறான்!)

மிருக வர்க்கத்தில் பசு போல தாவர வர்க்கத்தில் ஆல் உயர்ந்தது. 'ந்யக்ரோதம்' என்பதும் 'வடவ்ருக்ஷம்' என்பது போல அதற்குப் பெயர். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'நயக்ரோதன்' என்பது மஹாவிஷ்ணுவின் பெயராக வருகிறது. கயா ச்ராத்தம் என்று முக்யமாகச் சொல்லி 'அக்ஷய வடம்' என்று ஆலமரத் துக்குக் கீழே பிண்டம் போடுவதையே விசேஷித்திருக்கிறது. இது கர்ம காண்டம். மௌனத்தினால் ஆத்மாவை அனுபவிக் கும்படி அனுக்ரஹிக்கின்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியும் அந்த மரத்தின் கீழேதான் இருக்கிறார். இது ஞானகாண்டம். இப்படி இரண்டி லும் முக்யமுள்ளதாயிருக்கிறது. கர்மா எத்தனை உசத்தியானா லும் மாயா ஸம்பந்தமானது. அதனால்தான் மார்க்கண் டேயருக்கு மாயா தர்சனமும் பண்ணுவித்து, பரம ஞானத்தை யும் கொடுக்கிறபோது பகவான், இரண்டுக்கும் பொதுவான வடவ்ருக்ஷத்தின் பத்ரத்திலே வந்து படுத்துக்கொண்டார். ஆதிசேஷனின் மேலே லக்ஷ்மிநாயகனாகப் பிரம்மாவின் பிதாவாக சயனிப்பவர் ஆலிலை மேல் பாலனைப்போல வந்தார்.

பசுவின் முதிர்ந்த ஸாரத்தை இவனுடைய ஆஹாரமான வெண்ணெய் காட்டுகிறதென்றால், ஆல விருக்ஷத்தின் ஆரம்ப ஸ்தானத்தை இலைகாட்டுகிறது. முதலில் இலை. அப்புறம்தான் பூப்பது காய்ப்பது பழுப்பது எல்லாம். ஆலுக்குப் பூ கிடை யாது. நேரே காய்தான். அது வனஸ்பதி வர்க்கம். அந்த டிஸ்கஷன் இப்போது வேண்டாம்.

ஸாரஸாரமாக முதிர்ந்த நவநீதத்திலிருந்து இளசான வடபத்ரம் வரை எல்லாம் அவருடைய ரேஞ்ஜில் இருப் பவைதான் – தான் நிறைந்திராத லெவலே இல்லை – என்று காட்டுகிறார்.

ஆலிலைக்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. அதிலே ஜீவஸாரம் ரொம்ப அதிகம். அதனால்தான் அது எத்தனை வாடினாலும் மற்ற இலைகள் மாதிரி வற்றிப்போய் நொறுங்குவதில்லை. சருகாகிறபோதுகூட மெத்தென்றே இருக்கும். அதனாலேயே பகவான் குழந்தையாக வருகிறபோது மேலும் ஸொகஸாக உள்ள தனக்கு மெத்தையாக அதை 'சூஸ்' பண்ணிக் கொண் டிருக்கிறான். மரத்திலிருந்து வாடி உதிர்ந்த ஓர் ஆலிலையின் மேல் கொஞ்சம் ஜலத்தைத் தெளித்தால் போதும், மறுபடி அது பசுமை பெற்றுவிடுவதைப் பார்க்கலாம்.

அவன் எப்போதும் வாடாத வதங்காத ஆத்மா. 'ப்ரணவம்' என்றாலும் எப்பவும் 'நவம்', சாப்பிடுவது 'நவநீதம்'! பகவான் ஜரா மரணம் கடக்கப்பண்ணி எப்பவும் யௌவனமாக வைத் திருக்கும் அம்ருத நிலையைக் கட்டை விரலைச் சப்பிக் காட்டு வதால் மாத்திரமின்றி, ஸூக்ஷ்மமாய் இந்த வட பத்ர சயனத் தாலேயே சூசிப்பித்து விடுகிறான். வட வ்ருக்ஷ மூலத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் மாறாத யௌவனமும் அஜர, அமரத் தன்மையைக் காட்டுவதுதான். அதைவிட இளைய குழந்தையாகவே ஆலங் கொழுந்தைப் போலவே தானும் கொழுந்துப் பிராயமாக, 'ஆயர்தம் கொழுந்தே!' என்று (தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வாரால்) பாடப்பட்டவன் இருக்கிறான். வேர் ஆடாமல் அசையாமலிருப்பதுபோல, 'வருக்ஷ இவ ஸ்தபத!' என்று ச்ருதி சொன்னபடி★ ஞான காம்பீர்யத்தோடு தக்ஷிணாமூர்த்தி இருக்கிறார். இவனோ ஒரு இலை கொஞ்சம் காற்றினால்கூட சலசல என்று ஆடுகிறது போல் ஒரே விளையாட்டாய் விளையாடிக்கொண்டு ப்ரேம ஸௌகுமார்யத்தோடு இருக்கிறான்.

ஆல விருக்ஷத்துக்கு எத்தனையோ உபயோகங்கள். ஒரு பெரிய ஸைன்யமே அதன் கீழே தண்டு இறங்கலாம். பரோப காரத்துக்கு அது ஒரு ரூபகம். அத்தனாம் பெரிய மரத்துக்கு இத்தனூண்டு விதை. இந்த அணு மாத்ர விதையில் அந்தப் பெரிய மரமே இருப்பது, அணுவில் அணுவாயுள்ள பரமாத் மாவே அகண்ட ப்ரமாண்டமாயும் இருக்கிறார் என்பதை நினைப்பூட்டுகிறது. எல்லா மரத்துக்கும்தானே இப்படி

★ மஹா நாராயணோபநிஷத் 12.3.3.

என்றாலும் மற்ற மரங்களை விடவும் விஸ்தாரமாக வளர்கிற ஆலுக்குத்தான் அவற்றின் விதைகளைவிடவும் சின்ன விதை யாயிருக்கிறது. மற்ற மரம் போல ஆலுக்கு எவரும்விதை ஊன்றுவதில்லை. அதுவாகவே எப்படியோ முளைத்துக் கொள்கிறது.

இது ஈச்வரன் ஸ்வயம்பு, தான்தோன்றி என்ற தத்வ விளக்க மாய் இருக்கிறது. தானே விழுதுவிட்டுத் தன்னைத் தாங்கிக் கொண்டு, அந்த பலத்தில் மேலும் மேலும் விஸ்தாரமாகிக் கொண்டே போகிறது. அடையாறில் ஆலமரத்தைப் பார்க் கவே கூட்டம் கூட்டமாகப் போகிறது. ஈச்வரன் பிறர் தாங்குதல் வேண்டாத நிராலம்பன் என்பதற்கு இது எடுத்துக் காட்டு போல் இருக்கிறது. ஒரு பாகம் பட்டுப் போனாலும் மற்ற விழுதுகள், விழுதிலிருந்து தோன்றும் விழுதுகள் என்று பிற பாகங்கள் பசுமையாக இருந்துகொண்டே இருப்பதால் ஈச்வரனின் நித்யத்வத்தையும் காட்டியதாகிறது. ஒரே தாயும் தந்தையுமான அவனிடமிருந்தே ஸகல ஜீவ ஜகத்துகளும் விஸ்தாரமாயிருப்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் போல வடவ்ருக்ஷமா னது ஒரே தாய்மரத்திலிருந்து விஸ்தாரமாகிக் கொண்டே போகிறது.

இப்படியாக ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அலை பாய்கிற நமக்கு ஆலிலையைக் காட்டி நிலையான நித்யத்வத்தை, நிராலம்பத் தத்வத்தை உணர்த்துகிறான் வடபத்ரசாயி.

மரத்தைவிட எத்தனையோ அகன்ற அகண்ட தத்வம் அவன். அந்த மரம் எத்தனை பெரிசாயிருந்தாலும், எத்தனை காலமிருந்தாலும் அதன் பரப்புக்கு எல்லை உண்டு, அதன் காலத்துக்கும் முடிவு உண்டு. அவனோ முடிவேயில்லாத அகண்டன், அனந்தன். ஆனாலும் இந்த மஹா ப்ரபாவத்தை மறைத்துக் கொண்டு, நாம் அவனை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சுகிற விதத்தில் ஸரள ஸ்வபாவத்துடன் கூடிய குழந்தையாக இருக்கிறான். 'ஒண்ணும் கவலைப் படாதேயப்பா! என் மாதிரிக் குழந்தை உள்ளத்தோடு, இரு. ஸம்ஸார வெள்ளத்திலேயே அப்போது நீ அலையில் அடி படாமல் உன் பாட்டுக்கு ஆனந்தமாக, அதை ஒரு விளை யாட்டாக எடுத்துக் கொண்டு மிதந்து கொண்டிருக்கலாம்'

என்று சொல்லாமல் சொல்கிறான். சிலுப்புவதாலே கொந் தளிக்கிற மோரிலே வெண்ணெய் பட்டுக் கொள்ளாமல் மிதப்பது போல ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அவனே வெண்ணெய்க் கட்டியாக மிதப்பது நாமும் அப்படி ஆக வேண்டும் என்று நம்மை நினைக்கச் செய்வதற்குத்தான்!

நாம் ஏதோ இருக்கிற அசட்டு ஸ்திதியில் நமக்குத் தெரிந்த அளவில், ஆனால் பக்தி ச்ரத்தா விச்வாஸங்களோடு, அந்தக் குழந்தையை, சவுடால் பண்ணும் திருட்டுக் குழந்தையாகவும், சாந்தமாகச் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிற ஆலிலைக் குழந்தை யாகவும் ஸ்மரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், ஸ்மரிக்க ஸ்மரிக்க நம் மனஸின் சொர சொரப்பு, வாடல், வதங்கல் எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போய் வட பத்ரம் மாதிரி எப்போதும் பசுமையாய், எப்போதும் மிருதுவாய் ஆவோம். அப்போது அவனே வந்து இந்த மனஸிலும் சயனித்துக் கொண்டு விடுவான். வட பத்ர சாயி, க்ஷீராப்தி சாயி, ஸ்ரீரங்கசாயி, என்றெல்லாம் கூப்பிட்டு, 'ரமதாம் மனோ மே' என்று பிரார்த்தனை செய்கிறபோது அவனை நம் மனஸிலே வந்து சயனித்துக் களிக்கும்படியாகத்தான் வேண்டுகிறோம். அதனால்தான் 'ஸத்-சித்த சாயி' – ஸாது ஜனங்களின் சித்தத் தில் சயனிப்பவன் – என்று ஆரம்பித்திருக்கிறது★ – அந்தக் குழந்தையின் மெத்து உடம்பு, மாறாத பால்ய சரீரம் நம் மனஸிலே பட்டால் இதுவும் அப்படி ஆகிவிடும். இதன் அழுக்கும், கெட்ட ருசி எல்லாமும் போய் வெள்ளை வெளேரென்று சாந்த மதுரமான வெண்ணெயாகிவிடும். இப்படி நம்மைத் தன்னுடைய ஸ்மரணையால் குழைத்துக் குழைத்து ('குழைத்த பத்து' என்றே மாணிக்கவாசகர் பண்ணியிருக்கிறார்) தொண்டைக்குக் கொஞ்சங்கூட ச்ரமம் தராமல் விழுங்கக் கூடிய வெண்ணெயாக ஆக்கினபின் அவன் அப்படியே உட்கொண்டு விடுவான். அவனுக்குள்ளேயே போய் ஸ்வஸ்தமாய் இருந்துவிடலாம்!

★ ஸச்சித்த சாயீ புஜகேந்த்ர சாயி நந்தாங்க சாயீ கமலாங்கசாயி I க்ஷீராப்தி சாயீ வடபத்ர சாயீ ஸ்ரீரங்க சாயீ ரமதாம் மனோ மே II – ஆசார்யாள் அருளியதாகக் கருதப்படும் ஸ்ரீ ரங்கநாதாஷ்டகம், கடைசி ச்லோகம்.

முதலிலே பண்ண வேண்டியது அவன் ஸ்மரணை. அதனால் நம்முடைய உள்ளத்தை வெளுப்பான பாலாக்கிக் கொண்டால், பால் ஸமுத்ரத்தில் படுத்துக் கொண்டிருப் பவனே, நம்முடைய பிரேமை அலை மோதும் உள்ளத்தில் தானே வெண்ணெய்க் கட்டியாக வந்து மிதப்பான். அப்புறம் நம்மை வெண்ணெயாக்கித் தனக்குள் வைத்துக் கொண்டு விடுவான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

தெய்வதத்வம்; தெய்வங்கள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்கிற தலைப்பிலும் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

திருவானைக்காவல் ஸ்ரீ வல்லப கணபதி